

ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ

Ὡ Τιμόθεε, τὴν παρακαταθήκην φύλαξον, ἐκτρεπόμενος τὰς βεβήλους κενοφωνίας καὶ ἀντιθέσεις τῆς ψευδωνύμου γνώσεως, ἢν τινες ἐπαγγελλόμενοι περὶ τὴν πίστιν ἠστόχησαν (Α΄ Τιμ. ζ΄ 20-21).

ΔΙΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ ΤΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ «ΡΩΜΙΟΣΥΝΗ ΚΑΙ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ» • ΜΑΪΟΣ - ΙΟΥΝΙΟΣ 1999 • ΤΕΥΧΟΣ 6

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἡ Πατριαρχικὴ ἐπίσκεψη	σελ.	1
Ἐνστάσεις διὰ τὴν «Μεγάλην Σύνοδον»	σελ.	2
«Ἡ ἐπόμενη μέρα στὰ Βαλκάνια» - «Θεσσαλονίκη, πρωτεύουσα τῶν Βαλκανίων»	σελ.	4
Καιρὸς γιὰ ὀρθόδοξη ἐνημέρωση	σελ.	5
Προτεσταντῶν ὀλισθήματα	σελ.	6
Ὁ λόγος τοῦ Ἀρχιεπισκόπου καὶ τὰ ἐθνικά μας θέματα	σελ.	7
Ἀκαδημαϊκὴ -καὶ ὄχι μόνο- συνάντησις Ὁρθοδόξων - Ἐβραίων	σελ.	8
Εἰδήσεις καὶ σχόλια	σελ.	9

Η ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΗ ΕΠΙΣΚΕΨΗ

Αναμφιδόλως τὸ γεγονός πού ἐδέσποσε κατὰ τὸ διαρρηθῆσαν δίμηνο ἦταν ἡ ἐπίσκεψη τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κ.κ. Βαρθολομαίου πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος.

Γεγονὸς ὄχι μόνον ἐκκλησιαστικοῦ ἐνδιαφέροντος, ἐὰν ληφθεῖ ὑπ' ὄψει ὅτι ἠσχολήθη μὲ αὐτὸ τὸ σύνολο τῶν λεγομένων Μέσων Ἐνημερώσεως.

Γιὰ τὴν ἐπίσκεψη ἡ ὁποία εἶχε προγραμματισθεῖ καὶ ἀναβληθεῖ ἐπανηλημμένως κατὰ τὴν τελευταία ὀκταετία ἐγράφησαν καὶ ἐλέχθησαν πολλὰ. Ἀρκεῖ μόνον νὰ ἀναφερθεῖ τὸ γεγονός ὅτι ὑπὸ τοῦ Πατριάρχου ἐξεφωνήθησαν 146 ὁμιλίαι στὴ διάρκεια τῆς εικοσαήμερου περιόδου.

Ποιοὶ ἦσαν ὁμως οἱ καρποὶ τῆς Πατριαρχικῆς ἐπισκέψεως;

Ὁ Παναγιώτατος Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης κ.κ. Βαρθολομαῖος ἀναχωρῶν γιὰ τὸ Φανάρι ἐσχολίασε χαρακτηριστικὰ

ἀναφερόμενος στὶς σχέσεις Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου καὶ Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ὅτι «ἐσφυρηλατήθη ὁ σύνδεσμος καὶ κατεδείχθη ἡ ἐνότης».

Ἐνῶ ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Χριστόδουλος, ὁ ὁποῖος ἐσυνόδευσε τιμητικῶς τὸν Πατριάρχη καθ' ὅλη τὴν διάρκειαν τῆς ἐπισήμου ἐπισκέψεώς του, ἐτόνισε μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ Πατριάρχου, ὅτι ἐπαναβεβαιώθηκαν οἱ ἄρρηκτοι δεσμοὶ Φαναρίου καὶ Ἀθήνας. Καὶ συνεπλήρωσε: «Ὁὶ Κασσάνδρες, πού προέβλεπαν ὅτι ἡ ἐπίσκεψη θὰ ἐπισκιασθεῖ ἀπὸ τὴν ἀναμόχλευσιν ἀνύπαρκτων ζητημάτων καὶ προβλημάτων, αἰσθάνονται πολὺ ἄσχημα, γιατί ἀποδείχθηκε περὶτρανα ὅτι τὰ προβλήματα, ἂν ὑπάρχουν, εἶναι τέτοια πού μποροῦν νὰ λύνονται σὲ ἓνα κλίμα ἀμοιβαίας ἐμπιστοσύνης καὶ ἀγάπης».

Τὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο ὡς θεσμὸς εἶναι ἔκφρασις μιᾶς ὀλοκλήρου παραδόσεως.

Ἡ Πόλις τῶν ὀνείρων μας, καθώς ὀνόμαζε τήν Κωνσταντινούπολη ὁ μακαριστός Γέρων Γαβριήλ Καθηγούμενος τῆς ἐν Ἀγίῳ Ὁρει Ἱερᾶς Μονῆς τοῦ Ὁσίου Διονυσίου, τό Φαναρί, ἡ πονεμένη Ρωμιοσύνη, ἐγγίζουσιν τίς πιά εὐαίσθητες χορδές τῆς ἐκκλησιαστικῆς καί ἐθνικῆς μας συνειδήσεως.

Οἱ σχέσεις μητρός Ἐκκλησίας καί θυγατρὸς ἐκτός ἀπό πνευματικῆς εἶναι εἰδικά στήν περίπτωση Φαναρίου καί Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας καί σχέσεις αἵματος.

Προσευχόμεθα ὁ Κύριός μας Ἰησοῦς Χριστός νά φωτίζει καί νά κατευθύνει τόν Παναγιώτατο Οἰκουμενικό Πατριάρχη καί τήν περί αὐτόν Ἱερά Σύνοδο ὥστε νά ὀρθοτομοῦν τόν λόγο τῆς ἀληθείας καί νά διατηροῦν ἀκαινοτόμητο τήν ὀρθόδοξο πίστη μας, ἡ ὁποία ἀποτελεῖ τό ἐν Κυρίῳ καύχημά μας, ἀλλά συγχρόνως καί τήν ἐλπίδα σωτηρίας τοῦ σύμπαντος κόσμου. Παραλλήλως δέ νά κρατοῦν καί τήν ἐθνική ἐπαλξη πού ἡ ἱστορία τούς ἐνεπιστεύθη ἐκεῖ στή Βασιλεύουσα.

ΕΝΣΤΑΣΕΙΣ ΔΙΑ ΤΗΝ «ΜΕΓΑΛΗΝ ΣΥΝΟΔΟΝ»

τοῦ Πρωτοπρεσβυτέρου Δημητρίου Βασιλειάδη

Ὡς προκύπτει ἐκ δημοσιευμάτων τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ τύπου ἤρχισεν ἐσχάτως νά ἐπιταχύνεται ἡ ἐπί μακρόν ἐν ἡμιναρκώσει τελοῦσα διαδικασία συγκλήσεως τῆς ἀπ' ἀρχῆς ὀνομασθείσης «Ἀγίας καί Μεγάλης Συνόδου τῶν Ὁρθοδόξων». Ὑπό πολλῶν ἐπιχειρεῖται νά δοθῇ ἡ ἐντύπωσις ὅτι πάντα τά περί τήν Σύνοδον ταύτην βαίνουσι καλῶς. Ἐπ' αὐτοῦ ὑπάρχουσι σοβαρώτατα ἐνστάσεις αἱ ὁποῖαι δυστυχῶς οὐδὲν προβάλλονται, οὔτε κἄν συζητοῦνται. Ἐνεκα τούτου μέ συνοχήν καρδίας καί ἐν πλήρει συνειδήσει τῆς ἀναξιότητος, τῆς ἀνεπαρκείας καί τῆς μηδαμινότητός μου ἀπεφάσισα νά τολμήσω νά ἐκθέσω ὠρισμένας προσωπικάς μου ἐνστάσεις, αἵτινες πέποιθα ὅτι εὐρίσκουσιν συμφώνους πολλούς πατέρας καί ἀδελφούς. Τό πρᾶττον αἰτῶν ἐκ τῶν προτέρων ὅπως μοῦ συγχωρηθῇ τό τόλμημα, τόσον ὑπό τοῦ θείου τῆς Ἐκκλησίας Δομήτορος, ὅσον καί ὑφ' ὅσων ἀρμοδίων ἐκκλησιαστικῶν ἀνδρῶν σιωποῦν, ἴσως ἔνεκα σοβαρῶν λόγων, τούς ὁποίους ὁ γράφων ἀγνοεῖ. Ἐν μεγίστη συνόψει αἱ ἐπί τοῦ ζητήματος τῆς Συνόδου ἐνστάσεις τοῦ γράφοντος εἶναι αἱ ἑξῆς:

1. Ἡ διαδικασία προετοιμασίας τῆς Συνόδου ὑπῆρξεν ἐσφαλμένη. Ἐπί τρεῖς δεκαετίαι ὅλοι οἱ χειρισμοί τοῦ ζητήματος περιωρίσθησαν εἰς ἓνα στενώτατον κύκλον «εἰδικῶν» ὡς ἐάν ἐπρόκειτο περί «τεχνικοῦ»

θέματος καί οὐχί ζητήματος ζωτικωτάτου καί καιρίου ἀφορῶντος εἰς ἅπαν τό πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας. Ἐλάχιστοι ἐπιτελεῖς τῶν ἐπιμέρους Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν ἐκφράζοντες κατά κανόνα τήν ἐλαχίστην μειοψηφίαν τοῦ κλήρου εἶχον λόγον εἰς τήν διαδικασία αὐτήν. Οὐδέ κἄν τό σύνολον τῶν Ὁρθοδόξων Ἱεραρχῶν, ἔστω ἄκρω δακτύλῳ, ἔλαβε μέρος εἰς τὰς σχετικές ζυμώσεις καί διεργασίας. Περί εὐρύτερας συμμετοχῆς τοῦ κατωτέρου λεγομένου κλήρου καί πολύ περισσότερο τοῦ λαοῦ δέν δύναται νά γίνῃ λόγος. Εἶναι ἀνάγκη ἔστω καί τήν δωδεκάτην νά διευρυνθῇ ἡ συζήτησις μέ εἰλικρινῆ ἐπιδίωξιν τῶν ἀρμοδίων νά συμμετάσχουν εἰς αὐτήν κατά τό δυνατόν εὐρύτερα στρώματα τοῦ κλήρου καί τοῦ λαοῦ, τῶν μοναχῶν καί τῶν ἐν τῷ κόσμῳ χριστιανῶν, τῶν θεολόγων ἀλλά καί τῶν ἀπλῶν ὀρθοδόξων. Ἡ συζήτησις πρέπει νά γίνῃ εἰς ἐπίπεδον ἐνορίας πρῶτον, ἐπισκοπῆς καί μητροπόλεως ἐν συνεχείᾳ, αὐτοκεφάλου Ἐκκλησίας κατόπιν. Τά δέ πορίσματα νά μελετηθοῦν ἐπισταμένως πρό πάσης ἐνεργείας ὀριστικοποιήσεως τοῦ θεματολογίου καί προπαρασκευῆς πραγματοποιήσεως τῆς Συνόδου. Ἐπίσης εἶναι ἀδήριτος ἀνάγκη ἡ συμμετοχή εἰς ταύτην τοῦ συνόλου τῶν ἐπισκόπων τῆς Ἐκκλησίας ἀλλά καί εὐρείας ἐν αὐτῇ ἐκπροσωπήσεως τῶν μοναστικῶν καί λοιπῶν ἀδελφοτήτων, ἀλλά καί

του λαού του Θεού εν γένει.

2. Τό θεματολόγιον τῆς Συνόδου εἶναι ἐλλιπέστατον. Ἐντὶ νά περιλαμβάνωνται εἰς τοῦτο τά κρίσιμα θέματα, τά ἀναφερόμενα εἰς τὴν πορείαν τῆς Ἐκκλησίας καὶ τὴν ἀντιμετώπισιν τῶν κινδύνων, τοὺς ὁποίους διατρέχει ἐκ τῶν ἐξωτερικῶν καὶ ἐσωτερικῶν ἐχθρῶν τῆς, ὁ σχετικὸς κατάλογος κατακλύζεται ἀπὸ δευτερευούσης σημασίας θέματα, εἴτε ἤδη οὐσιαστικῶς λελυμένα, εἴτε ἀδιάφορα, εἴτε ἀφορῶντα εἰς τὴν λύσιν ἡσσοнос σημασίας ἀντιδικιῶν. Μία Οἰκουμενικὴ Σύνοδος, συγκαλουμένη μάλιστα μετὰ δώδεκα ὀλοκλήρους αἰῶνας, ἐπιβάλλεται νά ἀσχοληθῆ μετὰ κεφαλαιώδη ζητήματα καταδίκης καὶ ἀντιμετώπισεως τῶν αἱρέσεων, τῶν μετὰ τὸ filioque κακοδοξιῶν τοῦ παπισμοῦ, τῶν βλασφημιῶν κακοδοξιῶν τοῦ προτεσταντισμοῦ, τοῦ κακῶς νοουμένου οἰκουμενισμοῦ ἀλλὰ καὶ τοῦ διαθηρησκειακοῦ συγκρητισμοῦ, τῆς ὀριστικῆς ἐπιλύσεως τοῦ προβλήματος τοῦ εἰς πυροροοῦσαν πληγὴν ἐξελιχθέντος διαλόγου μετὰ τῶν ποικιλωνύμων αἱρετικῶν, τῆς ἀποδόσεως εὐθυνῶν εἰς ὅσους τὰς προσωπικὰς τῶν πλάνης προσπαθοῦν νά ἐπιβάλλουν ὡς ἀπόψεις τῆς Ἐκκλησίας. Ἐκτὸς εἶναι αὐτονόητον νά ἀσχοληθῆ μετὰ τὴν ὀριστικὴν καταδίκην τοῦ μασσωνισμοῦ καὶ τῶν παραφυάδων αὐτοῦ (ρόταρυ, λάιονς κ.λ.π.), τοῦ νεοπαγανισμοῦ, τοῦ ἀποκρυφισμοῦ καὶ ὄλων τῶν λοιπῶν ἀνατολικῆς καὶ δυτικῆς προελεύσεως νεοφανῶν θρησκευτικῶν διδασκαλιῶν καὶ λατρειῶν. Τέλος τὸ πρόβλημα τοῦ κατ'εὐφημισμὸν καὶ παρὰ πᾶσαν δεοντολογίαν λεγομένου Παγκοσμίου Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν, τοῦ ἐν τῇ οὐσίᾳ Παγκοσμίου Συμβουλίου τῶν Αἱρετικῶν καὶ ἐκεῖνο τοῦ παλαιοημερολογητικοῦ σχίσματος ἀφεύκτως πρέπει νά συμπεριληφθοῦν εἰς τὸν σχετικὸν πίνακα τῶν θεμάτων. Ἐάν δὲν ἀναμορφωθῆ διὰ τῆς προτεινομένης διαδικασίας ὁ πίναξ τῶν θεμάτων οὐδὲν ἀγαθὸν εἶναι δυνατόν νά προκύψῃ ἐκ τῆς Συνόδου.

3. Ἡ ὀνομασία τῆς Συνόδου εἶναι ἀτυχεστάτη. Ἐνῶ ἐκ τῆς πολυετοῦς διαδικασίας καὶ πάντων τῶν σχετικῶν κειμένων προκύπτει ὅτι κοινὸς ὄραματισμὸς εἶναι ἡ Σύνοδος αὐτὴ νά ἐκφράζῃ σύμπασαν τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν, ἀντὶ ὡς ἦτο ἐκκλησιαστικῶς ἐπιβε-

βλημένον νά χαρακτηρισθῆ ὡς Οἰκουμενικὴ Σύνοδος ἐπιτιλοφορήθη ἀτόλμως καὶ προφανῶς διὰ νά μὴ θιγοῦν οἱ αἱρετικοὶ τῆς Δύσεως Ἁγία καὶ Μεγάλῃ Σύνοδος. Ἐάν ὅμως ἡ Σύνοδος δὲν ἐκφράζῃ κατὰ πρῶτον λόγον τὴν αὐτοσυνειδησίαν τῆς Ἁγιωτάτης Ἐκκλησίας μας ὅτι αὐτὴ ταυτίζεται ἀναντιλέκτως πρὸς τὴν «Μίαν, Ἁγίαν, Καθολικὴν καὶ Ἀποστολικὴν Ἐκκλησίαν» πάντες δὲ οἱ μὴ μετ' αὐτῆς ὁμοφρονοῦντες καὶ κοινωνοῦντες τυγχάνουν αἱρετικοί, εἶναι ἀδύνατον νά καταλήξῃ εἰς θεοπνεύστους καὶ ἐγκύρους «ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι» ἀποφάσεις καὶ νά μὴν περιπέσῃ εἰς τὸ ἐπίπεδον τῆς ληστρικῆς συνόδου. Εἶναι ἀνάγκη λοιπὸν νά χαρακτηρισθῆ ἐκ τῶν προτέρων ὡς Οἰκουμενικὴ Σύνοδος καὶ ἀριθμηθῆ ὡς Θ' (ἐνάτη) τοιαύτη. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπο θά περιληφθῆ ἐπισήμως εἰς τὰς Οἰκουμενικὰς Συνόδους καὶ ἡ ἐπὶ αἰῶνας ἀναιτίως καὶ ἀδικαιολογῆτως ἀγνοουμένη Ἡ' (ὀγδόη) Οἰκουμενικὴ Σύνοδος συγκληθεῖσα ἐπὶ Φωτίου τὸ 879 ἐν Κωνσταντινουπόλει καὶ καταδικάσασα τὴν παπικὴν αἵρεσιν τοῦ filioque τῆς ὁποίας τὸν ἀναμφισβήτητον χαρακτήρα ὡς Οἰκουμενικῆς ὑπεστήριξε δι' ἀκλονήτων ἐπιχειρημάτων ὁ σύγχρονος πατὴρ τῆς Ἐκκλησίας καὶ θαυματουργὸς Ἅγιος Νεκτᾶριος Πενταπόλεως.

4. Ἡ Γραμματεία τῆς Συνόδου, ὡς τεκμηριωμένως ἀναλύεται εἰς τὸ βαρυσήμαντον ὑπόμνημα περὶ οἰκουμενισμοῦ πρὸς τὸν Μακ. Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν κ. Χριστόδουλον, τῶν Ἡγουμένων Ἱερῶν Μονῶν, Καθηγητῶν Πανεπιστημίου καὶ λοιπῶν κληρικῶν, τελεῖ ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν προσώπου μὴ πληροῦντος τὰς προϋποθέσεις εὐκατίας πορείας τῆς Συνόδου (Παρακαταθήκη, τ. 3 Νοε.-Δεκ. 1998). Πρὸ πάσης ἄλλης ἐνεργείας εἶναι ἀνάγκη τοποθετήσεως εἰς τὴν καίριον ταύτην θέσιν ἑτέρου προσώπου πληροῦντος τὰς προϋποθέσεις ταύτας καὶ ὑπεράνω πάσης ἀμφισβήτησεως.

Αἱ ἀνωτέρω ἐνστάσεις, αὐτονόητοι κατὰ τὸν γράφοντα, θά ἦτο χρήσιμον νά τεκμηριωθοῦν δι' ἐπισταμένης ἀναπτύξεως τῆς σχετικῆς ἐπιχειρηματολογίας. Τοῦτο ὅμως δὲν ἐπιτρέπει ἡ στενότης τοῦ χώρου. Δι' ὃ καὶ ὁ γράφων περιορίζεται εἰς τὴν ἐπιγραμματικὴν καταγραφὴν αὐτῶν ἐν τῇ προσδοκίᾳ ὅτι αὐτὰ

ἔστω καί οὕτω ἐν μεγίστη συντομία καταγραφόμενα θά τύχουν τῆς δεούσης προσοχῆς ἐκ μέρους τῶν ἀρμοδίων τῆς Ἁγιοτάτης Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καί ὄλων τῶν εὐαισθητοποιημένων ἐπί τοῦ προκειμένου ἐκκλησιαστικῶν παραγόντων καί θά ἀποτελέσουν ἔναυσμα ἐπανεξετάσεως τοῦ ὅλου θέματος καί

ἀντιμετωπίσεως αὐτοῦ κατά τρόπον ἐγγυώμενον τήν ἐπιτυχίαν τοῦ σπουδαίου τούτου ἐγχειρήματος. Πρῶτον δῆμα τῆς τοιαύτης ἀντιμετωπίσεως εἶναι ἡ ἐγκατάλειψις τῆς ἐπιδιώξεως συγκλήσεως τῆς Συνόδου τό 2001, καθότι τά ὑφιστάμενα χρονικά περιθώρια οὐδεμίαν ἐπιτρέπουν προσπάθειαν ὑλοποιήσεως τῶν

**«Η ΕΠΟΜΕΝΗ ΜΕΡΑ ΣΤΑ ΒΑΛΚΑΝΙΑ» -
«ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ, ΠΡΩΤΕΥΟΥΣΑ ΤΩΝ ΒΑΛΚΑΝΙΩΝ»**

Μετά τήν (προσωρινή;) λήξη τοῦ πολέμου στό Κοσσυφοπέδιο, ὁ ὁποῖος ἄφησε πίσω του τεράστιες καταστροφές καί προβλήματα, δέν δικαιολογεῖται ἄκριτη αἰσιοδοξία. Κατ' ἀρχήν οἱ ἀμερικανονατοϊκοί ἐπιδρομεῖς στό σερβικό ἔδαφος πέτυχαν τούς ἀντικειμενικούς των στόχους: Ἔβαλαν πόδι στά Βαλκάνια. Ἔχουν κάθε λόγο νά εἶναι εὐχαριστημένοι. Ὅπως καί οἱ ἐπιχειρηματίες οἱ ὁποῖοι θά χτίσουν μέ τό ἀζημίωτο αὐτά πού ἰσοπέδωσαν οἱ δόμβες τοῦ ΝΑΤΟ. Οἱ κατ' εὐφημισμὸν «εἰρηνευτικές δυνάμεις» εἶναι μᾶλλον κατοχικές.

Στό πλαίσιο τῆς συζητήσεως γιά τήν «ἀνασυγκρότηση τῶν Βαλκανίων» πολλά λέγονται γιά τή Θεσσαλονίκη ὡς στρατηγεῖο τῆς ἀνασυγκροτήσεως. Καί γεμίζουμε οἱ Ἕλληνες ἐθνική ὑπερηφάνεια. Πρέπει ὅμως πολύ νά προσέξουμε, διότι ὅλη αὐτή ἡ φιλολογία πού καλλιεργεῖται τά τελευταῖα χρόνια γιά τή Θεσσαλονίκη ὡς «Πρωτεύουσα τῶν Βαλκανίων» συνδέεται μέ σενάρια γιά τή δημιουργία μιᾶς Θεσσαλονίκης πολυφυλετικῆς, πολυθρησκευτικῆς, πολυπολιτισμικῆς, κατοικουμένης ἀπό 4 ἑκατομμύρια κατοίκους (πού θά βρεθοῦν ἄραγε; Μήπως μᾶς ἔρθουν ἀπό τίς ὑπό κατάρρευση γειτονικές χώρες;)

Στά σενάρια αὐτά γίνονται ἄθελά τους νεροκουβαλητές καί ὅσοι ἐνισχύουν τό ὑποτιθεμένου ἀντιθετικό δίπολο «Βορείων» - «Νο-

τίων», βάλλοντες κατά τοῦ «ψευδοκράτους τῶν Ἀθηνῶν» «τό ὁποῖο μᾶς ἀπομυζᾷ».

Μήν ξεχνοῦμε ὅτι μέσα στό πλαίσιο τῆς Ἐνωμένης Εὐρώπης (Ἐ.Ε.) τό ἐθνικό κέντρο εἶναι ἤδη ἀποδυναμωμένο (ὁ πρωθυπουργός εἶναι κάτι σάν νομάρχης τῶν Βρυξελλῶν). Αὐτό πού τονίζεται εἶναι οἱ Περιφέρειες. Καί θά μπορούσαν σέ ἐπίπεδο Ἐ.Ε. γειτνιαζουσες περιφέρειες πού ἀνήκουν σέ διαφορετικά κράτη νά συνεργασθοῦν παρακάμπτοντας τά ἐθνικά κέντρα.

Ἔτσι θά μπορούσε π.χ. νά δημιουργηθεῖ μιᾶ νέα μεγάλη Μακεδονία ἢ μιᾶ νέα μεγάλη Θράκη ὅπως ὄνειρεύονται κάποιοι γείτονές μας.

Δέν κινδυνολογοῦμε οὔτε ἀφήσαμε τή φαντασία μας νά καλπᾶσει. Χρειάζεται ἐπαγρύπνηση καί μέτωπον ἀρραγές. Καί μήν ξεχνοῦμε ὅτι, ὅπως διακηρύσσουν οἱ «οὐτσεκάνδες» συνεπικουρούμενοι ἀπό ἄλβανικούς κυβερνητικούς κύκλους «Μετά τό Κόσσοδο ἔρχεται ἡ Τσαμουριά». Στόχος τους ἡ δημιουργία τῆς Μεγάλης Ἀλβανίας πού ὄνειρεύονται νά φτάνει μέχρι τήν Ἀρτα. Ἐνῶ οἱ πρὸς Ἀνατολάς «φίλοι» καί σύμμαχοί μας στό ΝΑΤΟ ὅλο καί πιό ἀπροκάλυπτα θέτουν θέμα Δυτικῆς Θράκης, ὅπου τάχα καταπατοῦνται τά δικαιώματα τῆς μεινότητος (τήν ὁποία προβάλλουν ὡς ἐθνική καί ὄχι ὡς θρησκευτική πού εἶναι βάσει τῶν συνθηκῶν).

ΚΑΙΡΟΣ ΓΙΑ ΟΡΘΟΔΟΞΗ ΕΝΗΜΕΡΩΣΗ

Τό δελτίο ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑ της Συνοδικής Έπιτροπής επί των Διορθοδόξων και Διαχριστιανικών Σχέσεων της Έκκλησίας της Ελλάδος εγκαινίασε την τρίτη περίοδο της κυκλοφορίας του με τό 1ο τεύχος (Ίαν. - Άπρ. 1999).

Περιμένουμε ή έκδοτική αυτή προσπάθεια της έν λόγω Συνοδικής Έπιτροπής νά αποπνέει άρωμα Όρθοδόξου Έκκλησιολογίας, έφ' όσον και ό χώρος στόν όποϊον κινείται είναι ή Έκκλησιολογία.

Όλοι γνωρίζουμε τά προβλήματα πού καλείται νά αντιμετώπισει ή Συνοδική αυτή Έπιτροπή στό πάντοτε επίκαιρο και ευαίσθητο θέμα της διορθοδόξου ένότητας. Γνωρίζουμε επίσης τίς σοβαρές προκλήσεις πού δέχεται ή Έπιτροπή από τόν χώρο των διαχριστιανικών σχέσεων και κινδυνεύει νά έπηρασθει από τό περιρρέον κλίμα πού έπιζητεί μία νόθο και συγκρητιστικό τύπου προσέγγιση των χριστιανικών έκκλησιών.

Όμως είναι πολύ παρήγορο τό πνεύμα πού έπνευσε στόν χώρο των διορθοδόξων και διαχριστιανικών (και διαθρησκειακών) σχέσεων από της αναρρήσεως του Μακαριωτάτου κ.κ. Χριστοδούλου στόν άρχιεπισκοπικό θρόνο της Έκκλησίας της Ελλάδος και έντεϋθεν. Ό Μακαριώτατος με Συνοδική άπόφαση απέκλεισε τό ένδεχόμενο συμμετοχής αντιπροσώπων της Έκκλησίας της Ελλάδος σέ διαχριστιανικές και πανθρησκειακές συμπροσευχές, όπως αυτή της Ρουμανίας τόν περασμένο Αύγουστο. Επίσης έχει άπορρίψει ως αίρεση τόν Οϊκουμενισμό, όπως αυτός έμφανίζεται νά καλλιεργεί την

παγχριστιανική ένότητα σήμερα άποδεχόμενος την θεωρία των κλάδων και άρνούμενος στην Όρθόδοξο Έκκλησία μας τό δικαίωμα νά θεωρεί ότι είναι -άποκλειστικά αυτή- ή Μία Αγία Καθολική και Άποστολική Έκκλησία (βλ. *Ύπόμνημα περί Οϊκουμενισμού*, έκδ. περιόδ. «Παρακαταθήκη», σ. 49).

Στό πρώτο φύλλο του δελτίου ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑ, ένώ δημοσιεύονται άλλα ώραία άρθρα, δέν φαίνεται νά καταχωρούνται οί τόσο σαφείς για τίς διαχριστιανικές σχέσεις πρωτοβουλίες του Μακαριωτάτου, παρότι στόν χαιρετισμό του επί τη έκδόσει του πρώτου αυτού φύλλου ύπόσχεται την «ύπεύθυνη ένήμερωση Κλήρου και Λαού, για την πορεία των Διορθοδόξων και Διαχριστιανικών σχέσεων της Έκκλησίας της Ελλάδος».

Οί άγιοι Άρχιερείς πού συμμετέχουν στην Έπιτροπή έχουν Όρθόδοξο έκκλησιολογικό φρόνημα και αυτό είναι παρήγορο.

Θέλουμε νά πιστεύουμε ότι έχουν αλλάξει οί καιροί και δέν θά ύπάρξουν ένέργειες της Συνοδικής αυτής Έπιτροπής πού θά προσκρούσουν στην Όρθόδοξο αυτοσυνειδησία, όπως δυστυχώς συνέβη με τέτοιες ένέργειες στό πρόσφατο παρελθόν.

Όπως έχει χαρακτηριστικά δηλώσει ό Μακαριώτατος: «έμεις είμαστε μία Έκκλησία πού έχουμε ποιμνιο. Και τό ποιμνιο για μās άποτελεί έναν έλεγχο. Έπομένως, καθετί τό όποιο λέμε και τό όποϊον άποφασίζεται πρέπει νά άντέχει στην κριτική του λαού μας. Και άν δέν άντέχει, δέν θά σταθεϊ. Και μαζί του δέν στεκόμαστε και έμεις» (*Ύπόμνημα...* σ. 50).

Πληροφορούμε τούς άγαπητούς μας άναγνώστες ότι έκυκλοφορήθη ως έκδοση του περιοδικού μας τό «Ύπόμνημα περί Οϊκουμενισμού» τό όποϊον ύπεβλήθη προς τόν Μακαριώτατον Άρχιεπίσκοπον Άθηνών και πάσης Ελλάδος κ.κ. Χριστόδουλον. Έκτενης περίληψη του «Ύπομνήματος» είχε δημοσιευθει στό τεύχος 3 της «Παρακαταθήκης».

Πρόκειται για βιβλίο σχήματος 8ου άποτελούμενον έξ 60 περίπου σελίδων.

Οί ένδιαφερόμενοι μπορούν νά μās γράψουν νά τούς τό στείλουμε δωρεάν. Θά έπιδαρυνθούν μόνον με τά έξοδα άποστολής. (Μπορούν στην έπιστολήν των νά έσωκλείσουν γραμματόσημον 200 δραχμών).

ΠΡΟΤΕΣΤΑΝΤΩΝ ΟΛΙΣΘΗΜΑΤΑ

Η χειροτονία τῶν γυναικῶν μεταξύ τῶν Προτεσταντῶν παίρνει διαστάσεις. Αυτό τό προδήλως ἀντι-εκκλησιαστικό φαινόμενο δέν πλήττει πιά μόνο τούς Ἀγγλικανούς καί τούς Φιλελεύθερους Προτεστάντες.

«Μιά γυναίκα ἐπίσκοπος στό προπύργιο τοῦ συντηρητισμοῦ», εἶναι ὁ τίτλος ἄρθρου ἀπό τήν ἐφημερίδα «Ἐλευθεροτυπία» τῆς 17ης Ἰουνίου 1999.

Οἱ Εὐαγγελικοί-Λουθηρανοί τῆς Γερμανίας, οἱ πλέον συντηρητικοί ἀπό ὅλους τούς Προτεστάντες, ἔχουν ἤδη ἀκολουθήσει τήν πορεία τῶν «προοδευτικῶν» προτεσταντικῶν ομάδων.

Ἡ Μάργκοτ Κέσμαν, σύζυγος Γερμανοῦ πάστορα, ἐξελέγη ἐπίσκοπος τῆς Εὐαγγελικῆς-Λουθηρανικῆς «ἐκκλησίας» τοῦ Ἀννόβερο.

Δέν εἶναι ἀρκετό νά ἀποδώσει κανεῖς τήν ἐκλογή της στό ὕπατο ἀξίωμα μόνο στήν «νοσηρή της φιλοδοξία», ὅπως μέ πολλή συμπάθεια τήν ἐπέκριναν οἱ συντηρητικότεροι ἄνδρες θεολόγοι τῆς «ἐκκλησίας» της. Οὔτε πάλι νά προβάλλει ὡς τό σοβαρότερο ἐπιχείρημα κατά τῆς ἐκλογῆς της αὐτό πού προέβαλαν ὀρισμένοι πιστοί της: τήν «...μητρότητα, καθὼς ἡ ὕπαρξη τεσσάρων τέκνων θά ἀποτελοῦσε σημαντικό ἐμπόδιο στήν ἐκπλήρωση τῶν καθηκόντων της».

Ἐπὶ τῆς ὑπάρχουσας οὐσιαστικότερες θεολογικές αἰτίες πού νομοτελειακά ὀδήγησαν ὅλον τόν προτεσταντικό κόσμον καί στό ὀλίστημα αὐτό.

Ὅπως γράφει ὁ Μέγας Βασίλειος: «Οἱ τῆς Ἐκκλησίας ἀποστάντες, οὐκ ἔτι ἔσχον τήν χάριν τοῦ ἁγίου Πνεύματος ἐφ' ἑαυτούς» (Κανὼν α') Δηλαδή, ἐρμηνεύει ὁ ἅγιος Νικόδημος, «αὐτοὶ ἀφ' οὗ μίαν φοράν ἐσχίσθησαν ἀπό τό σῶμα τῆς Ἐκκλησίας, ἐνεκρώθησαν παρευθύς, καί τήν πνευματικήν χάριν καί ἐνέργειαν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἔχασαν».

Δέν ὀδηγεῖ λοιπόν τό Ἅγιον Πνεῦμα τίς ἐκτός Ἐκκλησίας χριστιανικές Ὁμολογίες -

εἴτε ἔχουν ἐκκλησιαστική δομή εἴτε ὄχι- ἀλλά ἡ ἀνθρώπινη ἐσκοτισμένη διάνοια. Ἐντεῦθεν καί ὁ ἀνθρωποκεντρισμός στήν θεολογία, τήν ἐκκλησιαστική δομή καί τήν ἠθική.

Συνέπεια τοῦ ἀνθρωποκεντρισμοῦ εἶναι ἡ ἀπείθεια στήν αὐθεντία τῆς Ἐκκλησίας ὡς θεανθρώπινου σώματος καί ἡ ἀναγωγή ἐνός ἀνθρώπου (Πάπα) ἢ καθενός ἀνθρώπου (Προτεστάντες) σέ ἀπόλυτη ἐρμηνευτική αὐθεντία.

Κάτω ἀπό αὐτές τίς προϋποθέσεις ὅλα εἶναι πιθανά μεταξύ τῶν ἐκτός Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας χριστιανῶν.

Γιά νά ἐπανέλθουμε στήν ἐπισκοπία Μ. Κέσμαν. Ἀποτελεῖ σήμερα τήν ἐλπίδα πολλῶν προοδευτικῶν γιά νέες τολμηρότερες μεταρρυθμίσεις. Ἡ σύνοδος τῆς ἐν λόγω Εὐαγγελικῆς-Λουθηρανικῆς «ἐκκλησίας» εἶχε ἐγκρίνει τό 1993 τήν παραμονή στό ἐπισκοπικό ἀξίωμα ὁμοφυλοφίλων ἀνδρῶν, ἀπόφαση πού εἶχε παγώσει μέχρι τώρα μέ τήν παρέμβαση τοῦ τότε ἐπισκόπου, ἀλλά πού φαίνεται ὅτι θά ἐνεργοποιηθεῖ κατά τήν θητεία τῆς Μ. Κέσμαν.

Ἐπισημαίνεται ὅτι ἡ ἐκλογή της θά σημαίνει παρόμοιες ἀλλαγές σέ ὅλη τήν Εὐαγγελική Ἐκκλησία τῆς Γερμανίας. Χαρακτηρίσθηκε ὡς «ἐνθάρυνση γιά τούς ἀπανταχοῦ ὀπαδούς τῶν μεταρρυθμίσεων» καί ἀπό τήν ἐφημερίδα «Die Zeit» ὡς «θαῦμα» καί ὡς «ἕνα νέο ἄλμα γενεῶν πρὸς τόν ἐπόμενον αἰῶνα».

Τό συμπέρασμα: Ὁ ἑτερόδοξος χριστιανικός κόσμος καταρρέει. Ἀποχριστιανίζεται. Χάνει τό μέτρο καί τήν ἰσορροπία ἀκόμη καί στίς πιό τυπικές ἐκδηλώσεις του. Καί ἐμεῖς οἱ Ὁρθόδοξοι ...συνεχίζουμε τούς διαλόγους μαζί τους καί ἐκπονοῦμε κοινές συμφωνίες περὶ κοινῆς Πίστεως καί κοινῆς χριστιανικῆς μαρτυρίας στόν σύγχρονον κόσμον! Θά ἦταν πιό εἰλικρινές νά εἶχαμε διακόψει τέτοιους διαλόγους καί νά εἶχαμε ἐπιδοθεῖ σέ προσευχή μετανόιας: γιά μᾶς καί γιά ἁγίους.

Ο ΛΟΓΟΣ ΤΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΚΑΙ ΤΑ ΕΘΝΙΚΑ ΜΑΣ ΘΕΜΑΤΑ

του Κωνσταντίνου Χολέβα, Πολιτικού Ἐπιστήμονος

Οὐδες οἱ δημοσκοπήσεις καταδεικνύουν αὐτό πού κάθε Ἑλληνας γνωρίζει καί διαισθάνεται. Ὅτι, δηλαδή, ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος εἶναι ὁ δημοφιλέστερος τῶν Ἑλλήνων. Πιστεύω δέ ὅτι σημαντικό μέρος τῆς δημοτικότητός του ὀφείλει ὁ Μακαριώτατος στίς ἀναφορές του στά ἐθνικά μας θέματα, στήν ἱστορική μνήμη καί στήν ἀνάγκη διατηρήσεως τῆς ἑλληνορθόδοξης ταυτότητός μας.

Ἐνοχλοῦνται ὀρισμένοι, παρά ταῦτα, καί διερωτῶνται; Γιατί ἀσχολεῖται ὁ Ἀρχιεπίσκοπος μέ αὐτά τά θέματα; Μήπως πρέπει νά περιορισθεῖ στό καθαρῶς ποιμαντικό ἔργο του; Εἴτε σκοπίμως εἴτε ἀφελῶς τίθενται τά ἐρωτήματα αὐτά, πρέπει νά ἀπαντηθοῦν.

Θυμίζουμε, λοιπόν, τά ἑξῆς:

Ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία μας ἔχει ἱστορικῶς συνδεθεῖ μέ τήν διαφύλαξη τῆς ἐθνικῆς μας ταυτότητος καί τήν υπεράσπιση τῆς ἐθνικῆς μας Ἀνεξαρτησίας καί μάλιστα σέ δύσκολους καιρούς. Δέν θά μείνουμε μόνο στούς 16 Πατριάρχες καί τούς 100 Ἐπισκόπους, καθώς καί στούς ἀναρίθμητους κληρικούς καί μοναχοῦς, οἱ ὁποῖοι βρῆκαν τόν θάνατο ἐπί Τουρκοκρατίας καί στόν Ἀγῶνα τοῦ 1821. Θά ἀναφερθοῦμε σέ ἓνα ἐν πολλοῖς ἄγνωστο στοιχεῖο πού δείχνει περίτρανα τήν σύνδεση Ἐκκλησίας καί Ἐθνικῆς ἐπιβιώσεως. Ἐπί Τουρκοκρατίας στήν Μ. Ἀσία πολλοί Ἑλληνες ἀναγκάσθηκαν νά μιλῆσουν τήν Τουρκική γλῶσσα. Κράτησαν, ὅμως, τήν Ὁρθόδοξη Πίστη. Εἶναι οἱ περίφημοι «Καραμανλῆδες» τῆς Καππαδοκίας, τῶν ὁποίων διεσώθησαν καί Εὐαγγέλια μέ ἑλληνική γραφή καί σέ τουρκική γλῶσσα. Ἀντιθέτως στήν Δυτική Μακεδονία - σημερινό Νομό Κοζάνης - κάποιες ἄλλες ομάδες Ἑλλήνων ἐπέλεξαν τήν μουσουλμανική θρησκεία, διετήρησαν ὅμως τήν ἑλληνική γλῶσσα. Πρόκειται γιά τούς λεγόμενους «Βαλαάδες». Ἐ, λοιπόν, οἱ Καππαδόκες παρά τήν ἀποκοπή ἀπό τήν μητρική γλῶσσα παρέμειναν Ἑλληνες, διότι τούς κράτησε ἡ συμμετοχή τους στή Παράδοση, τήν ζωή, τά

μυστήρια καί τόν πνευματικό ἀγῶνα τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας. Τό 1923 μέ τήν ἀνταλλαγή τῶν πληθυσμῶν ζήτησαν νά ἔλθουν στήν Ἑλλάδα. Οἱ Βαλαάδες μόλις ἐξιλαμίσθηκαν ἄλλαξαν καί Ἐθνική συνείδηση: Τούρκεψαν! Δέν τούς κράτησε ἡ ἑλληνική γλῶσσα, διότι ἔλειπε ἡ Πίστη. Οἱ Καππαδόκες τουρκόφωνοι παρέμειναν πιστοί στόν Ἑλληνισμό, στήν Ρωμηοσύνη, χάρις στόν μυστικό τρόπο πού ἔχει ἡ Ἐκκλησία μας νά διατηρεῖ τήν συνείδηση τοῦ Γένους ἀκόμη καί στίς πιό ζοφερές στιγμές.

Ἄλλωστε καί ὅποτε ἡ Ἐκκλησία μας ἔλαβε θέση στά ἐθνικά θέματα καί σέ εἰρηνικές περιόδους δικαιώθηκε. Δύο παραδείγματα εἶναι ἐνδεικτικά: Τό 1957 ὁ τότε Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καί πάσης Ἑλλάδος Δωρόθεος ἐπεσκέφθη τήν ἐνιαία Γιουγκοσλαβία καί ἐπληροφορήθη ὅτι μέ υπόδειξη τοῦ καθεστῶτος Τίτο οἱ 3 μητροπόλεις τοῦ σερβικοῦ Νότου (περιοχές Σκοπίων, Ἀχρίδος καί Μοναστηρίου - Βιτωλίων) ἤθελαν νά ἀποσχισθοῦν ἀπό τό Πατριαρχεῖο Σερβίας καί νά ἀποτελέσουν Ἀυτόνομη «Μακεδονική» Ἐκκλησία. Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος καί ἡ Ἱερά Σύνοδος προειδοποίησαν ἤδη ἀπό τότε τούς Ἑλληνες πολιτικούς ὅτι κάποιοι ἐτοιμάζουν «Μακεδονικό» ζήτημα εἰς βάρος μας. Κι ὅμως μέχρι τό 1985 κυκλοφοροῦσαν στό Ὑπουργεῖο Ἐξωτερικῶν ἀπόψεις ὅτι δέν ὑφίσταται τέτοιο ζήτημα! Τό 1989 ὁ Γκλιγκόρωφ μᾶς «ἀφύπνισε» καί ἡ Ἐκκλησία δικαιώθηκε. Ἐξ ἄλλου ἀπό τίς ἀρχές τῆς δεκαετίας τοῦ 1980 ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος ἔθετε τό θέμα τῶν Ἀνθρωπίνων Δικαιωμάτων τῶν Βορειοηπειρωτῶν μέ ἐπικεφαλῆς τούς ἀειμνήστους Ἀρχιεπίσκοπο Σεραφείμ καί Μητροπολίτη Δρυϊνουπόλεως Σεβαστιανό. Πολλοί ἐγλεῦαζαν καί ἄλλοι ἠρνοῦντο τό πρόβλημα. Μάλιστα ὀρισμένοι Ἑλληνες Βουλευταί ἐδήλωναν ὅτι δέν ὑπάρχουν Βορειοηπειρωῶτες, ἀλλά μόνον Ἑλληνόφωνοι Ἀλβανοί καί ὅτι αὐτοί εἶναι ἐλάχιστοι. Ὅταν ἔπесαν τά ἠλεκτροφόρα συρματοπλέγματα, τό 1990, ἀπεδείχθη ὅτι καί οἱ Βορειοηπειρωῶτες υπερβαίνουν τίς 200.000 καί ὅτι ἐπί Χό-

τζα και Άλια κατεπιέζοντο άφόρητα. Ή Ήκκλησία μας πάλι δικαιώθηκε ως προς τήν έθνική της ευαισθησία.

Ένοχλούνται όρισμένοι από τήν άναφορά του Μακαριωτάτου στίς Άλησμόνητες Πατρίδες. Μά γιατί τόση ένόχληση; Έδω ή ίδια ή Τουρκία έπιτρέπει στο Οικουμενικό Πατριαρχείο νά έχει Μητροπολίτη Έφέσου, Περγάμου, Φιλαδελφείας κ.λπ. και γενικά νά χρησιμοποιεί ιστορικές όνομασίες πόλεων όπου ουδέεις Χριστιανός ζή σήμερα. Οί δικοί μας άντιεκκλησιαστικοί έπικριτές είναι τουρκικότεροι των Τούρκων; Άλλωστε ή άναφορά σε Άλησμόνητες Πατρίδες είναι μία ιστορική διαπίστωση, ένα μάθημα στίς νεώτερες γενεές. Δέν σημαίνει ότι ή Ήκκλησία έξοπλίζει Μεραρχίες για νά διεκδικήσει έδάφη. Ή μήπως πρέπει νά ζητήσουμε από τούς Γάλλους νά παύσουν νά έορτάζουν τήν ίδρυση της Μασσαλίας από τούς Έλληνες Μικρασιάτες Φωκαείς, έπειδή και ή Φώκαια άνήκει στίς

Άλησμόνητες Πατρίδες;

Πιστεύουν κάποιοι άλλοι ότι στην έποχή μας έπικρατεί ή παγκοσμιοποίηση και ή μείωση του ρόλου του έθνικού συναισθήματος. Λάθος. Όλοι οί ίσχυροί της γής, άκόμη και άνίσχυροι γείτονές μας (π.χ. Άλβανία) τονώνουν τήν ιστορική τους μνήμη και έπιδιώκουν πρωτίστως τό έθνικό τους συμφέρον. Δέστε στή Ρώμη, πρωτεύουσα της Ήταλίας πώς ξεκινά ή ξενάγηση στα Ρωμαϊκά μνημεία. Στην όδό Αυτοκρατορικών Άγορών υπάρχουν τεράστιοι χάρτες μέ τήν έξέλιξη των ρωμαϊκών κατακτήσεων, ώστε νά έντυπωσιάζεται ό έπισκέπτης. Έδω πού έχουμε σε κεντρικά σημεία χάρτες της Αυτοκρατορίας του Μ. Άλεξάνδρου ή του Βυζαντίου/Ρωμανίας; Γιατί νά ντρεπόμαστε για κάτι για τό όποιο όλοι οί άλλοι λαοί είναι υπερέφανοι; Δηλαδή τήν ιστορική κληρονομιά. Ήμεϊς μάλιστα πού έχουμε πλουσιωτάτη; Αυτό τό κενό καλύπτει μέ τόν γλαφυρό και

ΑΚΑΔΗΜΑΪΚΗ - ΚΑΙ ΟΧΙ ΜΟΝΟ -ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ - ΕΒΡΑΙΩΝ

Στίς 16.12.1998 πραγματοποιήθηκε ή «Δ΄ Ακαδημαϊκή Συνάντηση του Διαθρησκειακού Διαλόγου Όρθοδοξίας και Ήουδαϊσμού» σε ξενοδοχείο ενός προαστείου των Ήεροσολύμων. Προετοιμάστηκε από τό «Ήουδαϊκό Συνέδριο» και άλλους Έβραϊκούς φορείς και προεδρευόταν από τόν Μητροπολίτη Έλβετίας Δαμασκηνό. Συμμετείχαν μέ εισηγήσεις οί Μητροπολίτες Έλβετίας Δαμασκηνός και Μπάτσκας της Σεργίας Ειρηναίος Μπούλοβιτς καθώς και ραβδίνοι. Κοντεύουμε νά συνηθίσουμε τά διαθρησκειακά άνοίγματα του Οικουμενισμού. Παρά ταυτα είναι προκλητικά και «άχώνευτα» τά συμπεράσματα της Συναντήσεως πού έγκρίθηκαν **όμόφωνα** από τούς συνέδρους Όρθοδόξους και Έβραίους. Ήπιλέγουμε δύο «άνθη» από τήν «άνθοδέση» των συμπερασμάτων αυτών.

1. «Οί θρησκείες μας» διακήρυξαν οί σύνεδροι «έχουν τό έξαιρετικό προνόμιο της άμεσης και έμπειρικής σχέσεως μέ τούς πι-

στους τους και μπορούν νά προσφέρουν τόν άξιόπιστο δυναμισμό της πίστεως για τήν υπεράσπιση των αρχών της Οικουμενικής διακηρύξεως του Ο.Η.Ε. για τά ανθρώπινα δικαιώματα».

Όστε, κατά τούς συνέδρους «ή έμπειρική σχέση» των μελών του εκκλησιαστικού σώματος μέ τόν Χριστό και μεταξύ τους είναι όμοια μέ τή σχέση των μελών της Έβραϊκής Συναγωγής. Τό ίδιο φρονούν και σχετικά μέ τόν «δυναμισμό της πίστεως». Δηλ. ή άκτιστη ένέργεια της Όρθοδόξου πίστεως έξομοιώνεται μέ τήν ζοφώδη Ήουδαϊκή άποστασία, τήν όποία έπετίμησε ό Χριστός.

2. «Ό διάλογος... άποσκοπεί όχι θεβαίως μόνο στην άρση ή στή συγκάλυψη των ύφισταμένων διαφορών μεταξύ των δύο θρησκειών αλλά και στην ευρύτερη συνειδητοποίηση του γεγονότος ότι οί διαφορές αυτές άποτελούν νόμιμες διαχρονικές έκφράσεις του φαινομένου της θρησκείας».

Τί σημαίνει άραγε αυτή ή έπιδίωξη του

Διαλόγου Ὁρθοδόξων - Ἰουδαίων γιὰ ἄρση ἢ συγκάλυψη τῶν διαφορῶν μεταξύ τῶν δύο θρησκειῶν; Μήπως οἱ «διαλεγόμενοι» ἐπιθυμοῦν, ἀφοῦ καί οἱ δύο θρησκείες εἶναι «Ἀβρααμικές» νά πάψουμε νά ὀμιλοῦμε γιὰ τόν Χριστό ἢ νά παραπέμψουμε μιά τέτοια συζήτηση εἰς τάς... καλένδας; Εἶναι ὁ μόνος τρόπος γιὰ νά ...συγκαλυφθοῦν ἢ νά ...ἀρθοῦν οἱ διαφορές. Ἐξ ἄλλου γιὰ τήν ὀλομέλεια τῶν Συνέδρων ἡ ἄρση τῶν διαφορῶν δέν εἶναι τό σημαντικότερο. Σημαντικότερο γι' αὐτούς καί γιὰ τήν συμπορευόμενη «Νέα Ἐποχή» εἶναι νά συνειδητοποιήσουμε, νά «χωνέψουμε» ὅτι οἱ διαφορές μεταξύ τῶν θρησκειῶν δέν εἶναι τίποτε ἄλλο παρά νόμιμες δηλ. λογικές, δικαιολογημένες καί γι' αὐτό σεβαστές ἀπό

ὅλους, ἐκφράσεις τοῦ φαινομένου «θρησκεία» τό ὁποῖο ἀπαντᾶται σέ ὅλους τούς λαούς μέσα στήν πορεία τῆς ἱστορίας τους. Γι' αὐτό, μᾶς λένε οἱ «ἀκαδημαϊκοί» συνέδριοι, δέν χρειάζεται στενοχώρια καί ἀντιπαραθέσεις! Εἶναι, νομίζουμε, σαφές ὁ Πανθρησκειακός «πλουραλιστικός» προσανατολισμός τῆς Συναντήσεως. Διερωτηθήκαμε γιὰ μιά στιγμή ἂν αὐτά πού διαβάσαμε ἦταν ἀπόψεις τοῦ νεοεποχίτικου περιοδικοῦ «God and Religion». Ὅμως ὄχι! Εἶναι κοινές, ἀποκρυσταλλωμένες σέ εἰδικό κείμενο, ἀπόψεις Ὁρθοδόξων κληρικῶν καί θεολόγων ἀπό τό ἕνα μέρος καί Ἑβραίων Ραββίνων ἀπό τό ἄλλο, δημοσιευμένες στό Δελτίο Εἰδήσεων «Ἐπίσκεψις» τοῦ Ὁρθοδόξου Κέντρου τοῦ

ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΣΧΟΛΙΑ

«Ὁ προκαθήμενος τῆς Ὁρθοδοξίας»

Κατά κόρον ἐχρησιμοποιήθη ἀπό τά Μ.Μ.Ε. ἡ ἀνωτέρω φράσις ὡς ἄκριτος ἐπίλογος διὰ τόν Οἰκουμενικόν Πατριάρχη. Συνήθως ἠκολούθη ὡς στερεότυπος καί ἡ ἐξέλιξις: «Ὁ ἡγέτης τῶν 350 ἑκατομμυρίων Ὁρθοδόξων». Οἱ φράσεις αὐτές ἀπηχοῦν παπικήν περί προκαθημένου ἀντίληψιν. Χαιρόμεθα πού ὁ ἴδιος ὁ πατριάρχης ἔθεσε τά πράγματα εἰς τήν θέσιν των.

Διαβάζουμε στήν «Ἐλευθεροτυπία» τῆς 22.5.1999

ὅτι ὁ Πατριάρχης στή διάρκεια ὀμιλίας του στήν Ἀθήνα εἶπε μεταξύ ἄλλων ὅτι «ἡ διά τοῦ Τύπου προβληθεῖσα δημοσιογραφική ἄποψις ὅτι ὁ Οἰκουμενικός Πατριάρχης ἀνακηρύσσει αὐτοδούλως τόν ἑαυτόν Του ὡς ἀνωτάτην ἀρχήν ὅλου τοῦ χριστιανικοῦ κόσμου εἶναι πολλαχῶς ἐσφαλμένη καί μαρτυρεῖ ἀγνοίαν τοῦ θέματος, διότι ἀφ' ἑνός μὲν ὁ Οἰκουμενικός Πατριάρχης εἶναι ἀπλῶς πρῶτος μεταξύ ἴσων ἱεραρχῶν τῆς Ὁρθοδόξου μόνου Ἐκκλησίας, καί ἀφ' ἑτέρου δέν ἔχει διοικητικήν ἐξουσίαν ὡς Ἀρχηγός τῆς Δυτικῆς Ἐκκλησίας, ἀλλά κυρίως συντονιστικῆς καί δηλωτικῆς ἐνότητος τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν ἀρμοδιότητος, ἐπί πλέον δέ καί ὀρισμένης πνευματικῆς φύσεως τοιαύτης ἢ ἀναπληρωματικῆς, ὡς ἄκριτος αἱ λοιπαί

Ὁρθόδοξοι Ἐκκλησίαι ἀδυνατοῦν νά ἐπιλέξουν ἢ νά συγκροτήσουν τά ἐκκλησιαστικά αὐτῶν ὄργανα λόγω διωγμῶν, ἐλλείψεως τῶν ἀπαραιτήτων προσώπων καί ἄλλων λόγων».

Δυστυχῶς ὅμως ἡ πατριαρχική αὐτή διευκρίνησις πέρασε στά ψιλά τῶν ἐφημερίδων. Ἐνῶ ἡ ἐντύπωσις πού ἐπεκράτησε ἦταν ἡ ἄλλη.

Ὅσοι νομίζουν ὅτι κατ' αὐτόν τόν τρόπον βοηθοῦν τό Φανάρι, νομίζομεν ὅτι τοῦ παρῆχον κακήν ὑπηρεσίαν.

Ὁ Πάπας στή Ρουμανία

Ἐπεσκέφθη τελικῶς τή Ρουμανία στίς 7, 8 καί 9 Μαΐου ὅπως εἶχε ἀνακοινωθεῖ ὁ Πάπας τῆς Ρώμης.

Ἡ ἐπίσκεψις ἦταν ἀρνητικά ἱστορική, διότι γιὰ πρώτη φορά ἀπό τοῦ σχίσματος Πάπας ἐπεσκέφθη ὀρθόδοξη χώρα προσκεκλημένος ἀπό τόν Ὁρθόδοξο Πατριάρχη τῆς χώρας αὐτῆς.

Τό ταξίδι τοῦ πάπα συνέπεσε ὅπως διαβάζουμε στό «Ἐθνος» τῆς 8.5.1999, «μέ τήν ἀνάπτυξη πραγματικῆς ἐκστρατείας ἐναντίον τῆς ὀρθοδοξίας στόν ἰταλικό Τύπο. Ἀκριδῶς χθές ἡ φιλοκυβερνητική ἐφημερίδα «Ρεπούμπλικα» δημοσίευσε πρωτοσέλιδα κύριο ἄρθρο πού τιτλοφορεῖται εὐγλωττα: «Ὅταν ἡ πίστη γίνεται ὄπλο».

Στό άρθρο παρατίθενται δηλώσεις έξτρεμιστῶν Σέρβων κληρικῶν γιά νά βγεῖ τό συμπέρασμα πῶς «στήν ὀρθοδοξία, ἐκκλησία καί ἔθνος συμπίπτουν», ἄρα οἱ ὀρθόδοξοι εἶναι «ἐθνικιστές». Σέ ἀντιπαράθεση, φυσικά, μέ τό «καθολικό» καί «παγκόσμιο» πνεῦμα πού χαρακτηρίζει τή δυτική ἐκκλησία.»

Κατά τήν ἐπίσκεψη «ἔδωσαν καί πήραν» ἐκατέρωθεν οἱ γνωστές οἰκουμενιστικές ἀδολεσχίες περί ἀδελφῶν Ἐκκλησιῶν καί περί δύο πνευμόνων μέ τούς ὁποίους ἀναπνέει τό ἕνα σῶμα.

Ἄντί τοῦ ἐπιθυμητοῦ ἀπό τούς οἰκουμενιστές συλλειτούργου τελικῶς ἔγιναν δύο ξεχωριστές λειτουργίες στό Βουκουρέστι. Στή μία ἐλειτούργησε ὁ Ρουμάνος Πατριάρχης ἐνῶ παρίστατο ὁ Πάπας, ὁ ὁποῖος πρίν ἀπό τήν ἀπόλυση μίλησε πρὸς τούς ὀρθόδοξους πιστούς(!)

Στήν ἄλλη ἐλειτούργησε ὁ Πάπας ἐνῶ παρίστατο ὁ Ρουμάνος Πατριάρχης. Εἰσηλθαν, ὅπως διαβάζουμε, ὁ ἕνας πλάι στόν ἄλλο στό ναό καί ἀντήλλαξαν ἀσπασμό εἰρήνης. Στό τέλος εὐλόγησαν ἀπό κοινοῦ τούς πιστούς (!) Ὅπως ἐτόνισε μεταξύ ἄλλων ὁ Πάπας στήν ὁμιλία του, πρὸ ὀλίγων ἐτῶν ἦταν ἀδιανόητη ἡ ἐπίσκεψη τοῦ ἐπισκόπου Ρώμης στή Ρουμανία.

Σχόλιο: Αὐτό ἀκριβῶς θά πρέπει καί ἐμᾶς νά μᾶς προβληματίσει. Πῶς, δηλαδή, αὐτά πού μέχρι πρὸ τινος ἐθεωροῦντο ἀδιανόητα, (δηλ. οἱ συμπροσευχές κ.λπ.) δέν θεωροῦνται πλέον. Καί τό δυστύχημα εἶναι ὅτι αὐτή ἡ ἀλλοίωση τοῦ φρονήματος συνέβη σέ ἀνθρώπους πού βρισκόνται σέ κορυφαῖες θέσεις. Δοξάζουμε τό Θεό πού ἡ συντριπτική πλειοψηφία κλήρου καί λαοῦ δέν τούς ἀκολουθεῖ.

Ἄμετακίνητο τό Βατικανό στό πρωτεῖο

Στήν ἐφημερίδα «Ἐξουσία» τῆς 26.6.1999 φιλοξενήθηκε συνέντευξη τοῦ παπικοῦ καρδινάλιου Cassidy καί τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Αὐστραλίας κ. Στυλιανοῦ γιά τήν πορεία τοῦ διαλόγου Ὀρθοδόξων καί παπικῶν. Οἱ συνεντευξιασθέντες εἶναι συμπρόεδροι τῆς μικτῆς ἐπιτροπῆς διαλόγου Ὀρθοδόξων καί παπικῶν.

Ὁ καρδινάλιος Cassidy στήν συνέντευξή του ἀποκαλύπτει μεταξύ ἄλλων καί μερικές

ἀλήθειες οἱ ὁποῖες συνήθως δέν ὁμολογοῦνται: Ἡ μία εἶναι ὅτι ἀμετακίνητος στόχος τοῦ παπισμοῦ εἶναι ἡ ἐκ μέρους ἡμῶν ἀλλά καί πάντων ἀναγνώριση τοῦ πρωτεῖου τοῦ πάπα. Λέγει χαρακτηριστικά ὁ καρδινάλιος: «Ὁ ἴδιος ὁ Πάπας στήν ἐγκύκλιό του γιά τόν Οἰκουμενισμό κάλεσε σ' ἕνα ἀδελφικό καί ὑπομονετικό διάλογο γιά τούς τρόπους ἄσκησης τοῦ πρωτεῖου, ὥστε αὐτό νά μπορεῖ νά γίνει ἀποδεκτό ἀπό ὅλους καί νά προσφέρει μιά ὑπηρεσία ἐνότητας στήν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ».

Ἡ ἄλλη εἶναι ὅτι οἱ κοινές διακηρύξεις πάπα καί πατριάρχου τό 1987 καί τό 1995, ἔφεραν τούς πρώτους των καρπούς πού εἶναι ἡ ἀμοιβαία ἀναγνώριση τῆς ἀποστολικῆς διαδοχῆς καί τῶν μυστηρίων τῶν «ἀδελφῶν ἐκκλησιῶν». Νά σημειώσουμε ὅτι οἱ διακηρύξεις αὐτές μοιάζουν πολύ μέ τό διαβόητο κείμενο τοῦ Balamand, (1993) γιά τό ὁποῖο κάποιοι ὀρθόδοξοι οἰκουμενιστές μπορεῖ νά λένε - γιά νά κατησυχάσουν τούς ἀσκούντας κριτική ὀρθοδόξους - ὅτι δήθεν ἔμεινε στό συρτάρι, ὅμως ἡ ἀλήθεια εἶναι διαφορετική καί εἶναι αὐτή πού ἀποκαλύπτει ὁ παπικός καρδινάλιος.

Πέραν αὐτοῦ, μᾶς λέγει, ὅτι τό κείμενο τοῦ Balamand ἀναγνωρίζει στίς ἀνατολικές καθολικές ἐκκλησίες (αὐτή εἶναι ἡ κατ' εὐφημισμὸν ὀνομασία τῶν οὐνιτῶν) «τό δικαίωμα καί τό καθῆκον νά ἀσκήσουν τό ποιμαντικὸ τους ἔργο»! Δηλαδή τόν προσηλυτισμὸ τῶν ὀρθοδόξων.

Περισσότερη συνεργασία παπικῶν καί βουδδιστῶν

Μέ τήν εὐκαιρία τῆς ἑορτῆς Vesakh τῶν βουδδιστῶν (γέννηση τοῦ Βούδα) ὁ νιγηριανῆς καταγωγῆς καρδινάλιος Φραγκίσκος Ἀρίντζε προϋστάμενος τοῦ ποντιφικίου συμβουλίου τοῦ ἐπιφορτισμένου μέ τόν διάλογο τῶν θρησκείων, στίς 4 Μαΐου μέ μήνυμά του πρὸς τούς βουδδιστές ἐπανέλαβε ὅτι τό Βατικανό ἐπιθυμεῖ μεγαλύτερη ἀλληλεγγύη χριστιανῶν καί βουδδιστῶν γιά τό καλὸ ὅλης τῆς ἀνθρωπότητας.

Στό πατροπαράδοτο μήνυμα του πρὸς τούς «φίλους βουδδιστάς» ὁ παπικός ἀνώτα-

τος άξιωματούχος μεταξύ άλλων γράφει ότι «τό μέγα ίωδηλαϊόν έτος 2000 δίνει στην Έκκλησία τήν εύκαιρία νά ανακαινίσει τή φιλία της και τήν ύποχρέωσή της στή σύναψη και τή διατήρηση διαλόγου μέ τίς ανά τόν κόσμο διάφορες θρησκευτικές παραδόσεις». Οί διάφορες θρησκείες τονίζει ό παπικός καρδινάλιος, μοιράζονται τήν εύθύνη νά συνεργασθούν ένώ ανατέλλει ή τρίτη χιλιετία για τήν επίτευξη έργων πού ώφελούν τήν ανθρωπότητα, τή στιγμή μάλιστα πού έχουν κοινές άρχές και διδάγματα.

Σχόλιο: Είναι γνωστό ότι τό Βατικανό προωθει ιδιαίτερα τήν διαθρησκειακή επικοινωνία και τόν διάλογο πού οδηγεί στόν διαθρησκειακό συγκρητισμό. Στο πλαίσιο αυτό γίνονται άκόμη και ανταλλαγές παπικών και βουδδιστών μοναχών οί όποιοι φιλοξενοούνται οί μέν σε μοναστήρια τών δέ, μέ σκοπό «νά εμπλουτισθεί ή μία θρησκευτική παράδοση από τήν άλλη»!

**«Ένδέχεται και ό ίδιος ό Χριστός
νά φορούσε σκουλαρίκι»**

Ό στόχος τής Έκκλησίας είναι νά εκκλησιαστικοποιεί τόν κόσμο και όχι νά εκκοσμικεύεται ή ίδια.

Τό υπενθυμίζουμε έξ άφορμής τής νέας έκπομπής του Ραδιοφωνικού Σταθμού τής Έκκλησίας τής Ελλάδος μέ τίτλο «Ρόκ Πανόραμα». Η βιβλιογραφία - και έλληνική - επί του θέματος τής μουσικής ρόκ και τών μηνυμάτων πού διοχετεύονται δι' αυτής είναι άρκετά μεγάλη (συνιστούμε τά λαμπρά βιβλία του κ. Κ. Παπαδημητράκου των εκδόσεων «Φωτοδότες»), και πείθει άβίαστα και τόν πιό άπαιτητικό για τό ότι ή ρόκ μουσική και μάλιστα τό «σκληρό ρόκ» καλλιεργεί και εκφράζει ένα ήθος πού δέν μπορεί νά είναι ήθος έλληνορθόδοξο.

Η έφημ. «Τό Βήμα» τής 28.6.1999 μέ όλοσέλιδο δημοσίευμα δίνει εύσημα στους εμπνευστές και ένσαρκωτές του «έκσυγχρονιστικού» αυτού δήματος στό σταθμό τής Έκκλησίας.

Στό έν λόγω δημοσίευμα αποδίδονται στόν υπεύθυνο προγράμματος του σταθμού πατέρα Σιλουανό λόγοι πού δυσκολευόμαστε νά

πιστέψουμε ότι βγήκαν από τό στόμα όρθόδοξου κληρικού.

Έξ άφορμής τής παρατηρήσεως του δημοσιογράφου ότι ό παρουσιαστής τής ρόκ έκπομπής φορεϊ σκουλαρίκι, φέρεται ειπών ό πατήρ Σιλουανός: «Γιατί όχι;» «Θά μπώ στόν πειρασμό νά πώ ότι σύμφωνα μέ κάποιες μαρτυρίες ένδέχεται και ό ίδιος ό Χριστός νά φορούσε σκουλαρίκι» (!!!)

Δέν μάς λέγει όμως ποιές είναι αυτές οί μαρτυρίες. Τό γεγονός μάς έθλιπεν ιδιαίτερος. Έλπίζουμε νά μήν άπεδόθησαν έπακριβώς τά λεχθέντα του, διότι διαφορετικά θά πρέπει νά κάνουμε θλιβερές σκέψεις για τό μέλλον του «νέου άνέμου» στό ραδιοφωνικό σταθμό τής Έκκλησίας.

**Ής υπερχυβέρνησις ένεργεί
ή «Μεγάλη Στοά»**

Στόν «Όρθόδοξο Τύπο» τής 7.5.99 έδημοσιεύθησαν τό κάτωθι:

«Ής παρακράτος, υπερχυβέρνησις και πολιτικός επικυρίαρχος του παρασκηνίου ένεργεί ή «Μεγάλη Στοά τής Ελλάδος», επιβαλλομένη επί τής Κυβερνήσεως και ειδικώτερον επί του Ύπουργείου Έθνικής Παιδείας και Θρησκευμάτων, επί θεμάτων άφορώντων εις τήν Μασωνίαν. Άποδεικνύεται εις τήν πρᾶξιν ότι οί κυβερνώντες ένδίδουν εις τά παρασκηνιακά διαθήματα τών Μασώνων, τήν ώραν ακριβώς πού δίδουν, παραπλανητικώς, δημοσίας διαβεβαιώσεις περί του άντιθέτου!

Τό θέμα τής επιμάχου λογοκριτικής λαθροχειρίας εις βιβλίον τών Θρησκευτικών, μέ άφαίρεσιν του κεφαλαίου περί Μασωνίας έρχεται τώρα επισήμως εις τό προσκήνιον δι' έπιστολής (ήμερομηνίας 6.4.99), τήν όποιαν άπέστειλεν ή Ήερά Σύνοδος, και τήν όποιαν ύπογράφει ό Αρχιεπίσκοπος Αθηνών κ. Χριστόδουλος, προς τόν Ύπουργόν Παιδείας και Θρησκευμάτων κ. Γεράσιμον Αρσένην. Δι' όσων καταγγέλλει ή Έκκλησία τής Ελλάδος άποδεικνύεται ότι δέν ήτο τυχαία ή άπάλειψις τών ένοτήτων περί Μασωνίας. Έπρυνάνευσε, προφανώς, ό ... έκσυγχρονιστικός και αναθεωρητικός οϊστρος - μέ ύποβολή τήν «Μεγάλην Στοάν» - ώστε ... εύπρεπώς

ήμφιεσμένοι να κοινωνοῦμεν εἰς τόν εὐρωπαϊκόν νυμφῶνα! Ἄλλωστε τοῦτο συμβαίνει ἤδη μέ τά διδακτικά βιβλία περί Ἱστορίας ...»

Διαθρησκειακή συνάντηση στή Ρώμη

Διαβάζουμε στό Δελτίον Τύπου τῆς 16.3.1999 πού ἐξέδωσεν ἡ Ἀρχιεραρχία τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ὅτι κατά τήν συνεδρία τοῦ μηνός Μαρτίου μεταξύ ἄλλων ἡ Δ.Ι.Σ. ἀπεφάσισε:

«Τόν ὄρισμό τοῦ κ. Γ. Μαρτζέλου, Καθηγητῆ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Α.Π.Θ. ὡς Παρατηρητῆ στήν κατά μήνα Ὀκτώβριο Διαθρησκειακή Συνάντηση τῆς Ρώμης. Στόν κ. Καθηγητῆ ἐδόθησαν ἐπίσης ἀπό τήν Διαρκή Ἱερά Σύνοδο σαφεῖς ὁδηγίες περί τῆς μή συμμετοχῆς του σέ οὐδεμία κοινή συμπροσευχή, δοθέντος ὅτι ἡ παρουσία τῆς Ἐκκλησίας μας στή Συνάντηση αὐτή ὑπαγορεύθηκε μόνο γιά νά μή θεωρεῖται ἡ στάση της μονίμως ἀντιδραστική καί περιθωριακή καί ἐμφορομένη δῆθεν ἀπό ἀκραῖες καί φανατικές ἰδέες, γεγονός τό ὁποῖο καί ἀδικεῖ ἀλλά καί βλάπτει τήν Ἐκκλησία μας.»

Σχόλιο: Εἶναι εὐχάριστον ὅτι δίδονται σαφεῖς ὁδηγίες ὥστε ὁ ἐκπρόσωπος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος νά μή μετάσχει σέ συμπροσευχές κ.λ.π. Πότε ὅμως θά ἀπαλλαγούμε ἀπό τό προαναφερόμενο ψευδοδίλημμα; Μέχρι πότε θά μετέχουμε σέ κάτι πού δέν μᾶς ἐκφράζει, γιά νά μήν τυχόν κατηγορηθοῦμε ὡς φανατικοί κ.λ.π.;

«Διαθρησκειακό Συμβούλιο τῆς Ρωσίας»

Διαβάζουμε στό περιοδικό «Ἐκκλησία» τεῦχος Ἀπριλίου 1999, ἀρ. 4, σελ. 216:

«Τήν 23η Δεκεμβρίου 1998 ἐπραγματοποιήθη στή Μόσχα, διάσκεψις Ὁρθοδόξων, Μουσουλμάνων, Ἰουδαίων καί Βουδιστῶν, στήν ὁποία ἀπεφασίσθη ἡ ἴδρυσις «Διαθρησκευτικοῦ Συμβουλίου τῆς Ρωσίας», τό ὁποῖο θά ἔχει ὡς σκοπόν τόν «συστηματικό διάλογο καί τή συνεργασία τῆς Ὁρθοδόξου Ρωσικῆς Ἐκκλησίας μέ τά τρία μείζονα θρησκευόμενα τῆς χώρας, τόν Ἰουδαϊσμό, τό Ἰσλάμ καί τό Βουδδισμό». Ἡ διάσκεψη ἔγινε μέ τήν πρωτοβουλία τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου

Σμολένσκ καί Καλίνινγκραδ κ. Κυρίλλου, Προέδρου τοῦ τμήματος Ἐξωτερικῶν Σχέσεων τοῦ Πατριαρχείου Μόσχας.

Ἔξέφρασαν τήν πικρία τους ἐπειδή ἀγνοήθηκαν καί ἀποκλείσθηκαν ἀπό τό «Διαθρησκειακό Συμβούλιο» ὡς μειονότητες, τό Πατριαρχεῖο Μόσχας ἀπήντησεν, ὅτι «τό Συμβούλιο θά εἶναι ἀνοικτό καί γιά ἄλλους ἐκκλησιαστικούς ὀργανισμούς κατά παράδοσιν παρόντες στή Ρωσία».

Σχόλιο: Καί οἱ σλάβοι λοιπόν, ὅπως ἀποδεικνύεται, δέν πᾶνε πίσω στά οἰκουμενικά. Μή χτυποῦν λοιπόν κάποιοι δικοί μας μόνο τό Οἰκουμενικό Πατριαρχεῖο γιά τά ἀνοίγματα του πρὸς τούς αἰρετικούς.

Συνάντηση θρησκείων στή Θεσσαλονίκη

Διαβάζουμε στήν ἐφημερίδα «Ἔθνος» τῆς 19.6.1999:

«Ἀναμφίβολα θά εἶναι πολύ μεγάλο γεγονός νά ἀποτελέσει ἡ Θεσσαλονίκη τόν τόπο πραγματοποίησης τῆς πανευρωπαϊκῆς συνάντησης τῶν θρησκείων, πού θά γίνει γιά τή νέα χιλιετία.

Ὁ μητροπολίτης Γαλλίας καί πάσης Ἰβηρίας κ. Ἱερεμίας κατά τή συνάντησή του μέ τόν ὑφυπουργό Ἐξωτερικῶν Γρ. Νιώτη στό Παρίσι, εἶπε «κατ' ἀρχήν νάί» καί ἡ δήλωσή του αὐτή εἶναι βαρύνουσα σημασίας, καθώς ὁ ἴδιος εἶναι ὁ ἐκλεγμένος πρόεδρος τῶν εὐρωπαϊκῶν Ἐκκλησιῶν.

Στή συνάντηση αὐτή θά πάρουν μέρος 125 Ἐκκλησίες μεταξύ τῶν ὁποίων καί ἡ Καθολική. Ἡ Θεσσαλονίκη καί εἰδικότερα ἡ περιοχὴ τῶν Φιλίππων προτείνεται, καθώς ἀποτελέσει τόν πρῶτο σταθμό τῆς κήρυξης τοῦ χριστιανισμοῦ ἀπό τόν Ἀπόστολο Παῦλο καί μέχρι στιγμῆς φαίνεται ὅτι οἱ ἀνά τήν Εὐρώπη ἱερωμένοι δέν ἔχουν ἀντίρρηση. Οἱ ἐκδηλώσεις θ' ἀρχίσουν στό τέλος Δεκεμβρίου, ἀλλά οἱ ἀποφάσεις γιά τόν τόπο πραγματοποίησής τους θά ληφθοῦν πολὺ νωρίτερα.»

Ἀπό ἀνάλογο δημοσίευμα τῆς «Ἐλευθεροτυπίας» μέ ἴδια ἡμερομηνία συνάγεται ὅτι θά μετέχουν Ὁρθόδοξοι, παπικοί καί προτεστάντες.

Σχόλιο: Πάλι καλά πού δέν θά μάς φέρουν καί μουσουλμάνους καί βουδιστές γιά νά γιορτάσουμε ὅλοι μαζί τά 2.000 χρόνια ἀπό τή Γέννηση τοῦ Χριστοῦ!

Φθάσαμε στό σημείο νά λέμε «Δόξα τῷ Θεῷ καί μὴ χειρότερα». Μὴν ἐπαναπαυόμαστε ὅμως πού ἀποφύγαμε τά χειρότερα. Ὁ διαχριστιανικός συγκρητισμός ἀνοίγει τὸ δρόμο καί γιά τὸν διαθρησκειακό. Πότε οἱ ἅγιοι Πατέρες μας ἐόρταζαν μὲ τὴν παρουσία αἰρετικῶν;

Καί ἀφοῦ δέν τὸ ἔκαμαν ἐκεῖνοι, γιὰτί νά τὸ κάνουμε ἐμεῖς;

Καί ὁμοφυλόφιλοι «ιερεῖς»

«Υστερα ἀπὸ θυελλώδεις συζητήσεις, ἡ ἐπιτροπὴ τῆς Προεδυτεριανῆς Ἐκκλησίας τῶν ΗΠΑ ψήφισε ὑπὲρ τῆς τροποποίησης τοῦ ἰσχύοντος κανονισμοῦ καί στό ἐξῆς θά μπορούν νά τελοῦν Λειτουργία καί οἱ ὁμοφυλόφιλοι ἱερεῖς, ἄνδρες καί γυναῖκες.

Μέ ψήφους 24 ὑπὲρ καί 14 κατά, τὸ Ἐκκλησιαστικὸ Τάγμα καί ἡ Ἐπιτροπὴ Ἱερέων τῆς Προεδυτεριανῆς Ἐκκλησίας ἀποφάσισαν ὑπὲρ τῆς τροποποίησης ἑνὸς ἀυστηροῦ κανονισμοῦ, ὁ ὁποῖος ἀπαγόρευε στοὺς δεδηλωμένους ὁμοφυλόφιλους νά λειτουργοῦν.

Τὸ θέμα θά σταλεῖ γιά ἔγκριση μέχρι τὸ τέλος τῆς ἐβδομάδας στὴν ἐτήσια Γενικὴ Συνέλευση τῆς Προεδυτεριανῆς Ἐκκλησίας. Ἡ ἔγκριση τῆς ἀπόφασης ἐπιτυγχάνεται μὲ ἀπλή πλειοψηφία» («Ἐλ. Τύπος» 24.6.1999).

Σχόλιο: Συμπτώματα ἑνὸς ὀργανισμοῦ πού νοσεῖ βαρῦτα καί γιά νά θεραπευθεῖ χρειάζεται τὸ νυστέρι τῆς μετανοίας καί ὄχι οἱ οἰκουμενιστικὲς φιλολογίες.

«Φεμινιστικὴ θεολογία»

Διαβάζουμε στό περιοδικό «Ἐκκλησία» τεῦχος Ἀπριλίου 1999 ἀρ. 4 σελ. 218:

«Ἡ Μεθοδιστικὴ Ἐκκλησία στὴν μεγάλη Βρεταννία ἐκκλοφόρησε τὸ ἐξ 600 σελίδων νέον «Βιβλίον Προσευχῶν», πού ἀντικατέστησε τὸ παλαιότερον ἐκ τοῦ ἔτους 1975. Τὸ νέον προσευχητᾶριον εἶναι πολὺ ἐπηρεασμένο ἀπὸ τίς φεμινίστριες καί τὴν «φεμινιστικὴ» θεολογία καί χρησιμοποιεῖ γλῶσσαν φεμινιστικὴ,

προβάλλοντας τὸν Θεὸ ὡς πατέρα καί ὡς μητέρα καί λέγοντας «Θεέ μας, Πατέρα μας καί Μητέρα μας».

Κατὰ τὴν πρώτη παρουσίαση τοῦ προσευχητᾶριου αὐτοῦ ὁ μεθοδιστὴς Neil Dixon εἶπεν ὅτι ὁ Θεὸς δέν εἶναι οὔτε ἄρρεν οὔτε θῆλυ, «ἀλλ' ὅταν οἱ ἄνθρωποι ἐδημιουργήθησαν ὡς εἰκόνες τοῦ Θεοῦ, τότε πρέπει νά κατοπτρίζουν τόσο τὰ ἀνδρικά ὅσον καί τὰ θηλυκά γνωρίσματα τοῦ Θεοῦ». Καί ἡ Βίβλος - λέγει - πράττει αὐτὸ, ἐφ' ὅσον λ.χ. τὸ μὲν χωρίο Ἡσ. 66,13 τονίζει ὅτι ὁ Θεὸς παρηγορεῖ τοὺς ἀνθρώπους ὅπως ἡ Μητέρα τὸν υἱὸ τῆς, ὁ δὲ 131ος ψαλμὸς παρουσιάζει τὴ σχέση τοῦ ἀνθρώπου μὲ τὸν Θεὸ ὡς τὴ σχέση τοῦ παιδιοῦ πρὸς τὴ μητέρα του.»

Σχόλιο: Καί ἐνῶ ἡ πανσπερμία τῶν προτεσταντικῶν αἱρέσεων μέσα στό Π.Σ.Ε. προβαίνει σὲ ἐνέργειες σάν κι αὐτὴν, ἐμεῖς λέμε ὅτι ὁ διάλογος μαζί τους προοδεύει!

Ἡ ἀγαμία τῶν Ἐπισκόπων

Καί ξαφνικά ὁ κ. Γρηγόρης Καλοκαιρινὸς εἰσηγεῖται: «Ἡ Ἐκκλησία στό πλαίσιο τοῦ ἐκσυγχρονισμοῦ τοῦ κλήρου θά πρέπει νά ἐπανεξετάσει τὸ ζήτημα τῆς ἀγαμίας τῶν Ἐπισκόπων».

Ἡ φαεινὴ ἰδέα τοῦ κ. Καλοκαιρινοῦ φιλοξενεῖται καί ἀναπτύσσεται στὴν «Καθημερινή» (20.6.1999), ἐφημερίδα κατ' ἐξοχὴν τῆς «Νέας Ἐποχῆς» μὲ τὴν ὁποία (ἐφημερίδα) καί συνεργάζεται.

Ὁ κ. Καλοκαιρινὸς εἶναι γνωστός γιά τὴν δριμεία κριτικὴ πού ἀσκεῖ τελευταῖα σὲ πολλές πράξεις τοῦ ἀρχιεπισκόπου κ. Χριστοδούλου. Κατὰ τὴν πρόσφατη πατριαρχικὴ ἐπίσκεψη ἦταν ἔντονα ἐπαινετικός γιὰ τὸν πατριάρχη. Τὸ ἀντίθετο γιά τὸν ἀρχιεπίσκοπο κ. Χριστόδουλο. Μεταξύ τῶν τελευταίων του δραστηριοτήτων καί ἡ ἔκδοση ἐφημερίδος μὲ τὸν τίτλο «Ἄθως», ὅπου κατὰ τὰ φαινόμενα προβάλλεται τὸ «Ἅγιον Ὄρος». Πῶς ὅμως συμβιδιάζεται ὁ σεβασμὸς πρὸς τὸν μοναχισμό, πού προϋποτίθεται ὅτι χαρακτηρίζει ἕναν ἐκδότῃ ἐφημερίδος γιά τὸ «Ἅγιον Ὄρος», μὲ τὸ γραφόμενόν του ὅτι ἡ ἀγαμία τῶν ἐπισκόπων - τῆς ὁποίας τὴν κατάργηση εἰσηγεῖται - «ἐπικράτησε, γιὰτί ἐπικράτησαν

- κυριάρχησαν οί μοναχοί τῶν ἐκκλησιαστικῶν πραγμάτων ἀπό τίς πρώτες, σχεδόν, ἡμέρες τοῦ Βυζαντίου»; Ἡ θέση αὐτή δέν φαίνεται νά δηλώνει καί πολλή συμπάθεια πρὸς τόν μοναχισμό καί τούς μοναχοὺς.

Διεκδικοῦν τά «ἀρχαῖα ἱερά»

Ξεσάλωσαν κατὰ τό δή λεγόμενον οἱ ἀρχαιολάτρες στόν Ὀλυμπο στίς 26 καί 27 Ἰουνίου. Οἱ τελετές των προεβλήθησαν ἀπό τά Μ.Μ.Ε. ὡς φολκλορικοῦ μᾶλλον περιεχομένου ἐνῶ ἦσαν σαφῶς λατρευτικοῦ καί μυητικοῦ!

«Ὡς ἐσεῖς πιστεύετε στό Χριστό ἔτσι καί ἐμεῖς πιστεύουμε στόν Ξένιο Δία. Γιατί σᾶς κάνει ἐντύπωση;» φέρεται νά δήλωσε ἕνας ἀπό τούς συμμετασχόντας (βλ. ἐφημ. «Ἔθνος τῆς Κυριακῆς» 4.7.1999).

Τό πράγμα ἀπό γραφικό γίνεται ἐπικίνδυνο, ἐάν ἀληθεύει ἡ πληροφορία πού δημοσιεύθηκε στόν τύπο, ὅτι ἡ «Ἑλληνική Ἐταιρεία Ἀρχαιοφίλων», ἡ ὁποία ὀργάνωσε τίς ἐκδηλώσεις «Προμήθεια '99» στόν Ὀλυμπο, ὑπέβαλλε αἴτηση στίς ἀρμόδιες κρατικές ἀρχές γιά νά ἀναγνωρισθεῖ ἐπίσημα ἡ ἀρχαία ἑλληνική θρησκεία!

Παραλλήλως οἱ ὄπαδοί τοῦ δωδεκαθέου ζητοῦν νά τούς ἀποδοθοῦν «τά ἱερά τους»! Νά παύσουν δηλαδή νά εἶναι ἀρχαιολογικοί χῶροι ὁ Παρθενώνας καί τά ἄλλα ἀρχαῖα μνημεῖα καί νά ξαναγίνουν χῶροι λατρευτικοί ὅπως ἦσαν πρῖν ἀπό 17 αἰῶνες καί πλέον!

Ἄς προσέξει τό Ὑπουργεῖο Ἐθνικῆς Παιδείας καί Θρησκευμάτων. «Ἄν κάνει τό ἀστεῖο» καί τούς ἀναγνωρίσει ὡς θρησκεία, θά ἀνοίξουν τέτοιοι ἀσκοί τοῦ Αἰόλου στό ἤδη ξέφραγο ἀμπέλι πού λέγεται Ἑλλάδα, πού δέν θά συμμαζεῦονται μέ τίποτε.

Καί ... «Μακεδονική Ἐκκλησία»!

Τό ἴδιο ἰσχύει καί γιά μιᾶ ἄλλη αἴτηση πού ὑπέβαλε στό ἴδιο Ὑπουργεῖο ἡ ψευδεπίγραφη «Μακεδονική Ἐκκλησία» τοῦ καθηρημένου γιά ἠθικά παραπτώματα Νικοδήμου Τσαρκνιά. Οὔτε λίγο οὔτε πολύ ζητᾶ νά χτίσει «Μακεδονική Ἐκκλησία» στήν Ἑδεσσα ἢ

στήν Ἀριδαία τοῦ νομοῦ Πέλλης!

Κυβέρνηση καί ταυτότητες

Γράφει ὁ κ. Γιώργος Παπαθανασόπουλος στόν «Ἐλεύθερο Τύπο» (26.6.1999):

«Τά μαζεῦει ἡ κυβέρνηση γιά τήν ἀναγραφή στίς ταυτότητες τοῦ Ἐνιαίου Κωδικοῦ Ἀριθμοῦ Μητρώου (ΕΚΑΜ) καί τοῦ 666. Μέ ἔγγραφο τῆς πρὸς τήν Ἱερά Σύνοδο ἡ ὑπουργός Ἐσωτερικῶν, Δημόσιας Διοίκησης καί Ἀποκέντρωσης κ. Βάσω Παπανδρέου, μέ ἡμερομηνία 11 Μαΐου 1999, πού δημοσιεύεται στό ἐπίσημο δελτίο τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος «Ἐκκλησία» (τεῦχος Μαΐου 1999) διαβεβαιώνει ὅτι στίς νέες ταυτότητες «δέν καθιερώνεται κανένας ΕΚΑΜ καί δέν θά ὑπάρχει ὁ ἀριθμός μέ τήν ἔνδειξη 666, οὔτε κανένα στοιχεῖο πού νά εἶναι ἀντίθετο πρὸς τή χριστιανική θρησκεία καί τίς χριστιανικές παραδόσεις».

Ἐπίσης σύμφωνα μέ τό ἴδιο ἔγγραφο θά ἐξακολουθήσει νά ἀναγράφεται στίς ταυτότητες τό θρήσκευμα, τήν ἐξάλειψη τοῦ ὁποίου εἶχαν ζητήσει, μεταξύ ἄλλων, οἱ Ἑβραῖοι τῆς Ἀμερικῆς καί τό Βατικανό.»

Σχόλιο: Μακάρι νά εἶναι ἔτσι καί νά μήν πρόκειται γιά ἕναν τακτικό ἐλιγμό ἀπό πλευρᾶς κυβερνήσεως, ἡ ὁποία ἔχει τήν ἐποχή αὐτή νά ἀντιμετωπίσει σωρεῖα πιεστικῶν προβλημάτων.

Ἡ «ἀνακωχή» ὅμως φοβούμεθα ὅτι θά εἶναι προσωρινή, διότι ἡ ἔκδοση νέου τύπου ἠλεκτρονικῶν ταυτοτήτων ἀποτελεῖ ἀμετακίνητο στόχο γιά τήν κυβέρνηση κατ' ἐπιταγήν τῶν Βρυξελλῶν.

Μήν ξεχνοῦμε ἐξ ἄλλου ὅτι καί ὁ μακαρίτης ὁ Κουτσόγιωργας ὡς ὑπουργός πρὸ ἐτῶν τά ἴδια διαβεβαίωσε ὅπως τώρα ἡ κ. Βάσω Παπανδρέου, χωρὶς ὅμως νά τά ἔννοεῖ.

Καί ἄλλο Διαθρησκευτικό κέντρο

«Ὁ διαθρησκευτικός διάλογος καί ἡ διαθρησκευτική καί διαπολιτισμική προσέγγιση τῶν μονοθεϊστικῶν θρησκειῶν εἶναι ὁ σκοπός ἑνός νέου κέντρου «Διαθρησκευτικῶν καί ἀνθρωπιστικῶν ἐπιδιώξεων καί σκοπῶν», πού ἔγινε στή Γενεύη.

Μέλη τοῦ Ἰδρυτικοῦ Συμβουλίου εἶναι ἐκ-

πρόσωποι τῶν τριῶν μονοθεϊστικῶν θρησκειῶν, ὅπως ὁ πρίγκηπας Sadrudin Aga Kam, ὁ κοσμήτορας τῆς προτεσταντικῆς σχολῆς τῆς Γενεύης Ὀλιβιέρ Φάτιο, ὁ πρίγκηπας τῆς Ἰορδανίας El Hassan Bi Talal, ὁ μητροπολίτης Γέρων Ἐφέσου τοῦ Οἴκουμενικοῦ Πατριαρχείου Χρυσόστομος, ὁ μητροπολίτης Ἑλδελίας Δαμασκηνός, ὁ πρόεδρος τοῦ Ποντιφικίου Πανεπιστημίου Joseph Ratsinger καί ὁ Μέγας Ραβίνος Rene Samuel Sirat.

Τό Κέντρο θά ἔχει σκοπό τήν ἀμοιβαία γνωριμία καί τή διαθρησκειακή καί διαπολιτισμική προσέγγιση τοῦ Χριστιανισμοῦ, τοῦ Ἰουδαϊσμοῦ καί τοῦ Ἰσλάμ. Στόχος εἶναι ἡ διοργάνωση, μιά φορά τό χρόνο, συνεδρίου στό ὁποῖο θά συμμετέχουν φιλόσοφοι τῆς θρησκείας, τῆς συγκριτικῆς θρησκειολογίας καί φορεῖς διαπολιτισμικῶν καί ιδεολογικῶν κινήσεων.» («Ἐλευθεροτυπία» 8.5.1999).

Καταδίκη Κινέζας σέ ἔκτρωση

Οἱ ἀρχές τῆς Κίνας ἐξανάγκασαν ἔγκυο γυναίκα νά κάνει ἔκτρωση μόλις δέκα μέρες προτοῦ γεννήσει τό δεύτερο παιδί της, ἐπειδή στήν Κίνα λόγω τοῦ ὑπερπληθυσμοῦ ἀποτελεῖ ποινικό ἀδίκημα τό νά ἀποκτήσει ἕνα ζευγάρι δεύτερο παιδί. Ἡ γυναίκα εἶναι ἤδη μητέρα ἑνός κοριτσιοῦ καί εἶχε καταφύγει στό Σίδνεϋ τῆς Αὐστραλίας γιά τήν «παράνομη» γέννα. Οἱ αὐστραλιανές ἀρχές, ὡστόσο, τήν ἀπέλασαν, ἐπειδή ἡ ἴδια ἀρνήθηκε νά παραμείνει ὡς πρόσφυγας. Ἐπιστρέφοντας στήν Κίνα συνελήφθη καί παρά τήν προχωρημένη ἐγκυμοσύνη της, ὑπεβλήθη σέ ἀναγκαστική ἀμβλωση.

Σχόλιο: Στά πλαίσια ἑνός πολιτισμοῦ μέ ὑπόβαθρο τόν βουδισμό (Κίνα) τό πρόσωπο ἀγνοεῖται καί μπορεῖ τό κράτος νά φθάνει καί σέ συμπεριφορές σάν τήν παραπάνω πού «σοκάρουν». Τί νά πεῖ ὅμως κανεῖς καί γιά τίς 500.000 (πεντακόσιες χιλιάδες) ἐκπρώσεις κάθε χρόνο στήν Ἑλλάδα πού δέν ἔχει πληθυσμό 1 δῖς (!) ὅπως ἡ Κίνα, ἀλλά 10 ἑκατομμύρια τά ὁποῖα μετά ἀπό 10 χρόνια θά ἔχουν μειωθεῖ σέ 9;!

Σχολή τῆς Χάλκης καί Θράκη

Διαβάζουμε στήν «Ἀπογευματινή» τῆς 29.6.99:

«Σύμφωνα μέ περίεργο δημοσίευμα τῆς τουρκικῆς ἐφημερίδας «Τζουμχουριέτ», ὁ Τοῦρκος θρησκευτικός ἡγέτης Φετχουλάχ Γκιουλέν «ἤρθε σέ μυστική συμφωνία μέ τόν Πατριάρχη Βαρθολομαῖο γιά τήν ἐξασφάλιση ἄδειας ἵδρυσης σχολειῶν στή Δ. Θράκη μέ ἀντάλλαγμα τήν ἐπαναλειτουργία τῆς Θεολογικῆς σχολῆς τῆς Χάλκης, ἡ ὁποία παραμένει κλειστή ἐδῶ καί πολλά χρόνια». Κατά τό δημοσίευμα ἡ ἑλληνική κυβέρνηση βλέπει ἔνθερμα τό σχέδιο αὐτό.

Ἐνεξάρτητα ἀπό τή βασιμότητα τοῦ δημοσιεύματος ἡ ἀξιοπιστία τοῦ ὁποῖου ἐλέγχεται διότι τό ζήτημα τῆς ἐκπαίδευσης τῶν μουσουλμανοπαίδων στή Θράκη διέπεται ἀπό τίς διατάξεις τῶν ἐλληνοτουρκικῶν μορφωτικῶν πρωτοκόλλων (σύμφωνο Κιτσαρά-Μπέργκεν) προκαλεῖ ἐρωτηματικά ἡ ἀνακίνηση ἐκπαιδευτικοῦ ζητήματος στή Θράκη μέ μοχλό τόν Γκιουλέν.»

Σχόλιο: Μακάρι νά λειτουργήσῃ ἡ Θεολογική Σχολή τῆς Χάλκης. Αὐτό ὅμως δέν θά πρέπει νά γίνει ἔναντι παντός τιμήματος καί μάλιστα στόν εὐαίσθητο χῶρο τῆς Θράκης μας.

Νά καταργηθεῖ ἡ αὐξηση κατά 800% τῶν ταχυδρομικῶν τελῶν γιά τά θρησκευτικά ἔντυπα

Αὐτό ζητᾶ σέ ἐπιστολή της πρὸς τόν ὑπουργό Μεταφορῶν καί Ἐπικοινωνιῶν κ. Μαντέλη μέ ἡμερομηνία 4.3.1999 ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Σημειωτέον ὅτι ἡ αὐξηση αὐτή γιά ἀποστολές ἄνω τῶν 5.000 τευχῶν ἰσχύει μόνο γιά τά ἐκκλησιαστικά ἔντυπα καί ὄχι γιά ἄλλα (ποικίλης ὕλης κ.λπ.). Ὅποτε ἐθεωρήθη, ὅπως καί εἶναι, προσπάθεια φιμώσεως τοῦ Ὁρθοδόξου ἐιδικῶς ἐντύπου.

Ἄπορία

Ὅσο καί ἂν κουράσαμε τό μυαλό μας δέν κατανοήσαμε τήν πατριαρχική ρήση στήν Παναγία Σουμελά «Ἡ Ὁρθοδοξία δέν θά ἀποθάνει ἐφόσον ἡ Κωνσταντινούπολις δέν

θά ἀποθάνει» (Ἐλευθεροτυπία 1.6.1999).

Τά ἀνωτέρω ἐλέχθησαν, παρατηρεῖ ἡ ἴδια ἐφημερίδα, ὡς ἀπάντηση σέ ὄσους προβλέπουν ὅτι ὁ σημερινός Πατριάρχης στήν Πόλη θά εἶναι ὁ τελευταῖος ἢ ὁ προτελευταῖος.

«Μὴ μετανοεῖτε· προφυλαχθεῖτε»

Συνέπεια καί αὐτὸ τὸ σύνθημα τῆς δαιμονικῆς ἀντίστροφης ἠθικῆς. Τὸ ἀκούσαμε σέ τηλεοπτικὴ ἐκπομπὴ τοῦ Προέδρου τῶν Ὁμοφυλοφίλων τῆς Ἑλλάδος Γρηγόρη Βαλλιανάτου, ὁ ὁποῖος μέχρι πρὶν ἀπὸ λίγα χρόνια, ἦταν σύμβουλος τοῦ τότε ὑπουργοῦ Ἐθνικῆς Παιδείας καὶ Θρησκευμάτων Γ. Παπανδρέου (νῦν ὑπουργοῦ Ἐξωτερικῶν).

Ἐλέχθη λοιπὸν ἀπὸ μία καλεσμένη στήν ἐν λόγω ἐκπομπὴ ὅτι ἐτοιμάζεται φυλλάδιον πού θά ἐνημερώνει γιὰ τὸ Aids καὶ τὸ ὁποῖο θά τιτλοφορεῖται: «Μὴ μετανοεῖτε· προφυλαχθεῖτε». Θά κυκλοφορήσει, ἐφόσον ἐγκριθεῖ ἀπὸ κάποια κρατικὴ ὑπηρεσία, ἡ ὁποία δὲν κατονομάσθηκε· μὲ χρήματα δηλαδὴ τῶν Ἑλλήνων φορολογουμένων. Καταλαβαίνει κανεὶς καὶ μόνο ἀπὸ τὸν τίτλο, ποιά θά εἶναι ἡ γραμμὴ τοῦ φυλλαδίου.

Παρῶν στὴ συζήτηση ἦταν μεταξὺ ἄλλων καὶ ὁ γνωστός καὶ μὴ ἐξαιρετέος Νίκος Δήμου, ὁ ὁποῖος δὲν χάνει εὐκαιρίαν νὰ τονίζει

τὴ «Δυστυχία τοῦ νὰ εἶσαι Ἕλληνας» (τίτλος διβλίου του). Ὁ κ. Ν. Δήμου βέβαια ὑπερεθεμάτισε συμφωνώντας σέ ὅλα μὲ τοὺς ἄλλους «προοδευτικούς» καλεσμένους.

**Ἐλεύθερη ἢ λευκὴ μαγεία
στόν ἀμερικανικὸ Στρατό!**

«Ὁ ἀμερικανικὸς Στρατός, ἀναγνώρισε τὴ λευκὴ μαγεία ὡς θρησκεία καὶ ἐπέτρεψε τὴν ἐλεύθερη διεξαγωγὴ τῶν σχετικῶν τελετῶν ἀπὸ τοὺς ὁπαδούς της σέ πέντε στρατιωτικὲς βάσεις μέχρι στιγμῆς.

Οἱ ὁπαδοὶ τῆς νέας θρησκείας, πού ἀποκαλοῦνται Γουίκανς (Wiccans), ἀπολαμβάνουν τὰ ἴδια δικαιώματα καὶ θρησκευτικὲς ἐλευθερίες μὲ τοὺς ὁπαδούς τῆς χριστιανικῆς, ἰουδαϊκῆς ἢ ἰσλαμικῆς θρησκείας καὶ ἀκόμη ἐνθαρρύνονται ἀπὸ τὴ στρατιωτικὴ ἡγεσία νὰ ἀναγράφουν στίς μεταλλικὲς στρατιωτικὲς τους ταυτότητες τὸ «θρήσκευμα» στό ὁποῖο ἀνήκουν.» (ἐφημ. «Ἐξουσία» 3.7.1999).

Σχόλιο: Δέν μᾶς ἐκπλήσσουν τὰ ἀνωτέρω. Εἶναι συμπτώματα μιᾶς κοινωνίας πού διέρχεται μιὰ βαθύτατη ἐσωτερικὴ κρίση. Ἄς σημειωθεῖ ὅτι στίς μεγάλες ἀμερικανικὲς στρατιωτικὲς μονάδες ἐδῶ καὶ πολλὰ χρόνια ὑπάρχουν «εὐκτήριοι οἴκοι» γιὰ τοὺς μασῶνους στρατιωτικούς. Τί μασωνία, τί μαγεία;

ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ

Διμηνιαία ἔκδοση τοῦ συλλόγου «ΡΩΜΙΟΣΥΝΗ ΚΑΙ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ»
Ἐκδότης - ὑπεύθυνος κατὰ τὸν νόμο: Μοναχὸς Ἀρσένιος Βλιαγκόφτης
Ἐπεύθυνος τυπογραφείου: Ἀθανάσιος Καγιᾶς (Ἐκδόσεις «Μυγδονία»)
Δαβάκη 18, Καλοχώρι Θεσσαλονίκης. Τηλ.: (031) 754.254
Συνδρομὲς προαιρετικὲς.
Ἐπιστολὲς - Συνδρομὲς: Μοναχὸν Ἀρσένιον Βλιαγκόφτην
Τ.Θ. 18407
540 03 ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

© ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ

Ἐπιτρέπεται ἡ ἀναδημοσίευση,
ὑπὸ τὸν ὄρον ὅτι θά ἀναφέρεται ρητῶς ἡ πηγὴ προελεύσεως.